Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 136 (1886) ♦ Субота, 18 липня 1998 року ♦ Ціна договірна

Вугільникам бракує грошей і... здорових голів

Уряд віддав шахтарям усе, а заборгованість у заробітній платі збільшилась — такий лейтмотив наради з питань проблем вугільної галузі. Провів її у Донецьку Президент України Леонід Кучма. З початку року галузі виділено половину з 1600 мільйонів запланованих бюджетних коштів — при тому, що поповнення бюджету становило в середньому 70 відсотків, а «помилка» в доходній частині — 5 мільярдів гривень. Проте, за словами Президента, якщо механізм держпідтримки галузі й надалі матиме не інвестиційний, а споживацький характер, ці кошти підуть, як вода в пісок. Адже із 1700 мільйонів гривень, виділених гірникам торік, лише 257 мільйонів використано на реструктуризацію галузі, решту елементарно «проїли».

Та й нині левова частка коштів, які терміново кинуто в регіони, призначена для виплати цьогорічної зарплати, а не для бодай найменшого розвитку підприємств. 240 мільйонів гривень виділено як аванс за відвантажене до держрезерву вугілля.

(Закінчення на 2-й стор.).

Спасибі всім, хто привітав

Останнім часом у зв'язку з обранням на високу посаду Голови Верховної Ради України на мою адресу надійшло багато привітань від органів виконавчої та представницької влади нашої держави, політичних і громадських організацій, трудових колективів, керівників парламентів і дипломатичних установ зарубіжних країн, моїх співвітчизників. Усі вони пов'язують з моїм іменем віру в істотне поліпшення економічної ситуації, підвищення життєвого рівня народу.

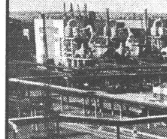
Щиро дякую усім, хто мене привітав, і як керівник єдиного законодавчого органу робитиму все необхідне, щоб виправдати високе довір'я, покладене на мене народними депутатами, в ім'я добробуту й процвітання Української держави.

Олександр ТКАЧЕНКО.

Врожай-98

Буде хліб - буде й пісня. Щоправда, сумніша, ніж торік

Як повідомили в МінАПК, жнивоють усі області, окрім Волинської, Житомирської, Рівненської та Чернігівської. Ранні зернові та зернобобові скошено на 2 мільйонах гектарів — 20% площ, що підлягають збиранню. Обмолочено 1,5 мільйона гектарів — 74% до скошеного. Урожайність — 24,6 центнера на круг, на 3,2 центнера менше, ніж на цю пору торік. Відтак уже можна підбивати перші підсумки. Загальнодержавний коровай-98 буде скромнішим і від минулорічного, коли зібрали 34,5 мільйона тонн зернових та зернобобових, і від прогнозованого: у Мінагропромі навесні визрівала надія взяти 35 мільйонів тонн збіжжя.

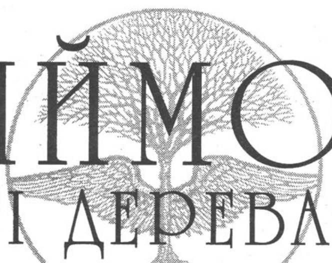

Миколаївський глиноземний завод ділять... 7

Наш чемпіонат начебто вразив французький «вірус» результативності 12

ЛЕЛІЙМО КРИЛАТІ ДЕРЕВА!

У Чернівцях відбувся журналістський бенефіс власкора «Голосу України», відомого фотографа-анімаліста, поета і краєзнавця Василя Бабуха. На це літо припало три події, якими ощасливила його доля. Василь одержав почесне звання «Заслужений журналіст України», сигнальний примірник своєї поетичної книжки з промовистою назвою «Іскри з осінньої ватри», водночас відкрилася його персональна фотовиставка.

«Леліймо крилаті дерева!» — так назвав свою творчу імпрезу автор, емблемою до якої обрав букове дерево, що летить у піднебесся. У передньому слові до виставки Василь Бабух наголосив: кожен має виростити крилате дерево, і тоді Україна піднесеться до небувалих висот духовного космосу.

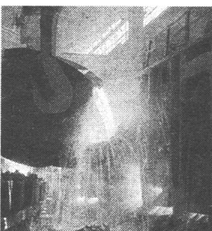
(Закінчення на 9-й стор.)

«Москва скучила за таким театром» 14

Завтра — День металурга

Успіхів вам, люди вогняної професії!

Металургійний комплекс посідає значне місце в економіці України. Тут трудиться півмільйонний колектив людей мужньої професії, які добре розуміють, що їх наполеглива праця є запорукою зміцнення економіки держави, підвищення добробуту народу України.

В складних умовах економічної кризи металурги знаходять шляхи стабілізації виробництва, збільшення його обсягів.

У нинішньому році прибутково і стабільно працюють металургійні комбінати «Азовсталь», імені Ілліча, «Запоріжсталь», підприємства інших підгалузей. Вони є зразком впровадження прогресивних методів господарювання, освоєння конкурентоспроможної продукції, вмілої організації виробничого процесу.

Зі святом металургів привітав перший віце-прем'єр-міністр України Анатолій Голубченко.

Дивна логіка наших протекціоністів

Для наших урядовців та політиків, котрі закликають підтримувати вітчизняного товаровиробника, можна було б влаштовувати спеціальні екскурсії на Полтавщину, до Хорольського молочноконсервного комбінату дитячого харчування. Колись він забезпечував дитячими продуктами дев'ять республік Союзу, та й тепер відомий на ринку СНД й за кордоном своєю якісною продукцією, традиційною й новою, в тім числі й такою, що допомагає організму боротися з радіонуклідами. Приміром, одна з популярних американських «шоколадних» фірм бере в СНД сухе молоко тільки з Хоролу. Отже, це — саме той товаровиробник, якого нам належить на руках носити? Аби ж то! На ділі шановні екскурсанти можуть переконатися, що їхні заклики — не більше, ніж популізм. Чому так?

Продовження розповіді про Хорольський комбінат читайте на 6-й сторінці.

На фото: директор Хорольського комбінату Микола Протасович Гавриленков.

- За даними Держкомстату, понад 40% промислової продукції в країні реалізується за бартером.
- 90% промислових підприємств України в першому півріччі не підвищували технічний рівень виробництва.
- Двоє робітників постраждали внаслідок витоку хлору на водоочисних спорудах Костянтинівки Донецької області.
- На ВАТ «Херсоннафтопереробка» сталася пожежа. Жертв немає.

P.S.

У номер

І конвенція є, і права

Методи і механізми здійснення парламентського контролю за реалізацією прав і свобод людини обговорювалися на зустрічі Голови Верховної Ради України Олександра Ткаченка з уповноваженим парламенту з прав людини Ніною Карпачовою.

Омбудсмен Ніна Карпачова підкреслила необхідність офіційної публікації Європейської конвенції з прав людини в газеті «Голос України», нагадавши, що 17 липня виповнюється рік, як Україна ратифікувала цей документ.

На зустрічі голови парламенту та уповноваженого з прав людини обговорено також перспективи прискорення внесення потрібних змін і доповнень до законодавства України для адаптації його положень до світових норм з прав людини.

Готуйте ваші грошики...

Відбулася телефонна розмова Президента України Леоніда Кучми й директора Світового банку Джеймса Вульфенсона. Він підтвердив готовність банку продовжувати співробітництво з Україною. Д. Вульфенсон повідомив, що Світовий банк ухвалить рішення з реалізації своїх проектів в Україні відразу після підбиття підсумків роботи місії МВФ, яка прибуде в Україну в кінці липня, можливо, 23 числа.

Як повідомляє «Інтерфакс-Україна», позитивне рішення МВФ може стати підставою для розблокування структурних кредитів Світового банку Україні на загальну суму майже 800 мільйонів доларів.

Верховний суд підтвердив обрання депутатом в одномандатному окрузі О. Лавриновича

Верховний суд України скасував рішення окружної виборчої комісії №121 про визнання недійсними результатів виборів у цьому окрузі і визнав легітимним обрання народним депутатом України Олександра Лавриновича.

Верховний суд також скасував рішення Центрвиборчкому про призначення на 16 серпня повторних виборів у 121-му окрузі.

Згідно з рішенням Верховного суду, Центрвиборчком зобов'язаний скасувати реєстрацію О. Лавриновича по загальнодержавному багатомандатному округу за партійним списком Народного руху і зареєструвати його депутатом по 121-му виборчому округу.

Не робіть нам боляче, панове!

Ні для кого не секрет, що представники так званої четвертої влади давно стали предметом полювання для тих, кому «неприємні» гучні викриття їхніх брудних махінацій. І якщо на небажаного сильним світу цього журналіста не діє дзенькіт монет, то використовують усе: від безкінечних судових чвар до фізичного усунення. Лише в червні 1998 року на території СНД сталося майже 150 конфліктів між журналістами та органами влади. Більшість конфліктів — 84 — сталося в Росії, 29 — у Білорусі, 9 — у Киргизстані, по 8 — у Грузії та Азербайджані, 7 — у Молдові, 4 — в Казахстані, по 2 — в Таджикистані та Вірменії, 1 — в Узбекистані.

І в Україні ситуація із свободою преси мало чим відрізняється від загальноесендешної.

Одобрямс!

Політвиконком НДП у поширеній заяві висловив підтримку останнім заявам міністра закордонних справ України Бориса Тарасюка про пріоритети міжнародного співробітництва. Зокрема ті, в яких ідеться про приєднання України до ГАТТ/СОТ, співробітництво з міжнародними фінансовими інститутами.

На думку партії влади, протягом червня—липня Б. Тарасюк зробив низку заяв принципового значення. У цих заявах «у новому контексті лунають визначення не лише наших стратегічних партнерів, а й стратегічних союзників», серед яких названо США та Польщу. НДП підтримує позицію МЗС у тому, що Україна «має стати не буферною зоною, а мостом між розширеним союзом НАТО та Росією». «Україна покликана допомогти Росії інтегруватися до євроатлантичних структур. Водночас інтеграція України до західних структур має сприяти побудові нового Європейського дому, не розділеного «залізними завісами», — йдеться в заяві НДП.

Що ж, така думка доволі втішна: погодження дій партії виконавчої влади із зовнішньополітичним відомством —половина успіху справи.

ВУГІЛЬНИКАМ БРАКУЄ ГРОШЕЙ І... ЗДОРОВИХ ГОЛІВ

(Початок на 1-й стор.).

Окрім того, вирішили фінансувати щомісячну виплату заробітної плати. Розроблено проект закону про відстрочку на 10 років заборгованості вугільних підприємств перед бюджетом і Пенсійним фондом. Остання новина не викликала, м'яко кажучи, захвату у присутніх на нараді голів шахтарських міст, де бюджет давно тріщить по швах. Втім, судячи з інформації Президента, сама держава перетворилася на банкрута. Щомісяця до державного бюджету надходить 800 мільйонів гривень, у той час як на обслуговування зовнішнього боргу в липні потрібно 1,2 мільярда гривень, у серпні — 1,8 мільярда.

Суцільну бартеризацію, зростання собівартості вугілля і вимивання обігових коштів Президент вважає найболючішими точками галузі. Навколо шахт крутяться близько 800 комерційних фірм, які скуповують паливо за півціни. Всі поставки вугілля на коксування здійснюють посередники, водночас рівень проплати становить лише 40 відсотків. Якщо вірити Леонідові Кучмі, напередодні поїздки на Донеччину в нього відкрилися очі на масштаби зловживань на підприємствах галузі. Навіть зразкова шахта «Південнодонбаська» № 1, яку відвідав високий гість, продавала паливо в 1,5 раза дешевше і недоодержала 6 мільйонів гривень.

У деяких бартерних операціях без пляшки не розберешся. Адже в «Лисичанськвугіллі» паливо на суму 1 мільйон гривень проміняли на... 32 тисячі пляшок горілки, тобто по 30 гривень за півлітру сумнівної якості.

«Я дав усім правоохоронним органам доручення взяти під їх особистий контроль вугільну промисловість і все, що з нею пов'язане», — заявив Президент. Зі своїми посадами вже розпрощалися сім директорів шахт і холдингу. Ще двох кандидатів буде названо найближчим часом. Такі зусилля можна тільки вітати, але свіжа в пам'яті аналогічна кампанія з боротьби зі зловживаннями дворічної давності. Відтоді в області змінилися три голови адміністрації, в галузі — чотири міністри, на окремих шахтах — по чотири «покоління» директорів, а фінансові махінації, якщо й зазнали змін, то тільки в бік удосконалення.

Делікатної теми торкнувся у своєму виступі міністр вугільної промисловості Сергій Тулуб. На його переконання, Закон про охорону праці, згідно з яким відшкодування у зв'язку з втратою працездатності досягають значних сум, дає широке поле для зловживань. Якщо в 1992 році в галузі виявляли 4 тисячі осіб з професійними захворюваннями, то в 1996 — 22,2 тисячі осіб. Питома вага «регресників» становить 44 відсотки від загальної кількості працюючих — майже кожний другий. Та що там казати, коли з втратою 60 відсотків працездатності в Україні працюють 63 директори і головних інженери шахт та компаній! Тож в історії хвороби вугільної галузі трапляються симптоми, де, як кажуть, медицина безсила...

Ліна КУЩ.

Донецька область.

***P. S.** Того дня, коли Президент вирішував проблеми вугільної галузі в Донецьку, 88 гірників шахти імені Баракова державної холдингової компанії «Краснодонвугілля» вирушили у піший похід до Луганська. Ще 16 їхніх колег із шахти «Райдуга» державної холдингової компанії «Первомайськвугілля» відмовилися підніматися на поверхню до цілковитої виплати заборгованої зарплати.*

Сидіти у держави на шиї негоже

УКАЗОВІ Президента України «Про економічний експеримент «Яворів» передували роки напруженої праці місцевої влади, фахівців. Дотаційний донині Яворівський район на Львівщині, що лише на третину покриває свої видатки, має програму виходу із кризи —створення спеціальної економічної зони. І нині з нетерпінням чекає, коли Верховна Рада ухвалить відповідний закон.

Саме лишень словосполучення «депресивна зона» не спонукає до веселих роздумів. Третину району займає полігон. Значну частину цих земель уже можна відродити для хліборобства, садів, які тут колись квітували. Наступна важковиліковна «рана» регіону — державне гірничо-хімічне підприємство «Сірка». За часів Союзу воно було збиткове. За ринкових умов видобування сірки — надто затратне «задоволення», до того ж світові ціни на неї вдвічі нижчі. Отже, збитковість тяжким тягарем лягла на увесь регіон. Меблевий комбінат «Явір» виготовляє чудову продукцію, але... працює за бартером. А як же тоді наповнити бюджет?

Саме життя поставило ці та інші проблеми руба перед головою райдержадміністрації Степаном Лукашиком та його командою. Вирішили, що негоже сидіти у держави на шиї: настав час перетворити мінуси району на плюси.

Свого часу мінусом району була його закритість через прикордонне розташування. Годі й казати, що нині це —великий плюс, а надто після зведення потужного міжнародного автомобільного пункту пропуску «Краковець—Корчова». У перспективі тут пройде міжнародна автострада Київ—Лісабон. Транспортний коридор дасть можливість розвинути відповідну інфраструктуру і таким чином поповнити місцевий бюджет.

— Спеціальними економічними зонами можна рятувати економіку держави, і передусім треба надавати таке право деградованим територіям, — каже заступник голови Яворівської райдержадміністрації Степан Новосядло. — «Сірка» лежить каменем на шиї держави, то краще створити нові умови і зменшити тиск на державний бюджет. Указ Президента задекларував це право політично, а не економічно. Потрібен ще закон про пільгове оподаткування. Нині наші люди працюють в Києві, щоб подати документи на затвердження Верховної Ради. Сподіваємося, що цього року нам вдасться співпрацювати з парламентськими комітетами, адже там більше практиків. Ми — не за привілеї, нам треба самим собі допомогти виживати, створювати додаткові робочі місця. Про яке місцеве самоврядування може йтися, якщо немає реальної фінансової підтримки, сталої планки відрахувань до державного і місцевого бюджетів. Поки цю планку піднімають, тому невигідно добре працювати.

Про перспективи району йшлося на науково-практичній конференції «Реалізація концепції спеціальної економічної зони «Яворів», яку провели Львівська обласна та місцева держадміністрації за участю керівників підприємств, науковців, широких ділових кіл. Наголошували на тому, що промислові підприємства району, котрі здебільшого виробляють однопрофільну продукцію, в умовах ринкової економіки не мають можливості провести перепрофілювання виробництва, випускати конкурентноспроможну продукцію без відповідних коштів та інвестицій. Кошти потрібні передусім для перепрофілювання вільних виробничих потужностей «Сірки», розв'язання екологічних проблем, впровадження нових технологій.

Напрацювання району не пройшли повз увагу інвесторів, дехто вже «закидає вудочку». Скажімо, недобудована фабрика спортивного верхнього трикотажу привабила інвестора з Італії. Українофранцузька фірма зацікавилася молокозаводом, поставила тут лінію з виробництва казеїну. Великі надії покладають у регіоні на будівництво платної автомобільної дороги Краковець—Львів.

Для втілення реальних проектів у районі створено надійне підгрунтя. Залишилося дочекатися тієї благодатної пори, коли ділові люди задаватимуть тон у Верховній Раді.

Оксана ТЕЛЕНЧІ,
Юліана ШЕВЧУК.

Львівська область.

«Однолітній» прем'єр про історичну місію

Прем'єр-міністр України Валерій Пустовойтенко вважає, що на Голову Верховної Ради Олександра Ткаченка «покладено історичну місію ліквідувати конфронтацію між виконавчою та законодавчою владою».

В інтерв'ю журналістам у Форосі (Крим) прем'єр висловив думку, що Олександр Ткаченко «може скористатися з цього і ввійти в історію як людина, що разом з Президентом України об'єднає всіх громадян для поліпшення соціально-економічного становища нашої держави».

Кажучи про свої відносини з головою парламенту, В. Пустовойтенко заявив, що, на його думку, О. Ткаченко «більше господарник».

Коментуючи взаємовідносини України з міжнародними фінансовими організаціями, український прем'єр зазначив, що працювати з ними треба, «бо резерви Нацбанку України обмежені».

Він нагадав, що в серпні 1998 року Україна має сплатити 500 млн. доларів зовнішнього боргу. За його словами, на державі лежить великий тягар з виплати за ОВДП у червні—серпні. У зв'язку з цим В. Пустовойтенко вважає, що Кабінет міністрів України має ухвалити комплекс заходів з реструктуризації заборгованості для того, щоб поліпшити кредитний рейтинг країни.

Прем'єр-міністр України Валерій Пустовойтенко заявив, що за рік роботи на чолі Кабінету йому вдалося сформувати «професійний уряд», але вказав на необхідність «підсилити команду, яка працює», додавши, що в уряді є ще чимало вакантних місць.

В. Пустовойтенко назвав стратегічно важливим для діяльності уряду прийняття Верховною Радою скоригованого бюджету на 1998 рік. «Ми маємо обов'язково затвердити ці зміни для того, щоб зробити наступний крок до бюджету на 1999 рік», — додав він.

«Головним питанням» для уряду прем'єр також вважає «структурну перебудову економіки України». За його словами, на уряд «в майбутньому чекає дуже важка осінь, а також зима».

Під одним європейським дахом

НІ ДЛЯ КОГО не секрет, що українсько-німецькі відносини розглядаються нашою державою у низці найпріоритетніших. Причин тому досить. Німеччина є для нас найважливішим західним партнером після США, це одна з найбільших країн-донорів і, врешті, є одним з лідерів Європейського союзу і НАТО, вона завжди підтримувала інтереси Києва в цих міжнародних структурах, сприяла досягненню взаєморозуміння.

Нині європейці як ніколи близькі до здійснення ідеї єдиної, квітучої та мирної Європи, і можна сказати, що Німеччина очолює й надихає цей процес, вважаючи стабільність і безпеку спільним завданням усіх європейських держав. А політика Бонна щодо Києва орієнтована на сприяння у проведенні демократичних реформ і розвитку ринкового господарства, без чого неможливе залучення України до побудови нової загальноєвропейської архітектури. Про це і багато що інше в інтерв'ю Надзвичайного і Повноважного Посла Федеративної Республіки Німеччини в Україні Еберхарда ГАЙКЕНА кореспондентові «ГУ» Яні Стадільній:

— Які, на ваш погляд, зміни відбулися у відносинах між нашими країнами останнім часом, зокрема після взаємних візитів президентів України та ФРН?

— Не можна не відзначити процес взаємного зближення між Німеччиною та Україною. Він здійснюється стабільно і поступово, без будь-яких драматичних змін. У німецькій пресі, на радіо й телебаченні все більше з'являється репортажів про Україну, виходять з друку книги про вашу країну, відбуваються численні семінари.

Наприклад, у травні, напередодні візиту Президента України Леоніда Кучми до Німеччини, у Бонні засновано українсько-німецький дискусійний форум — недержавну організацію, що об'єднує парламентаріїв, політиків, великих учених, які бажають провести вільний обмін думками з питань двостороннього співробітництва в різноманітних галузях.

Та основними подіями цього року справді стали візит Федерального президента Німеччини Романа Герцога до України та міжурядові консультації в Бонні, очолені главою української держави та Федеральним канцлером ФРН. Такі консультації тепер проводитимуть щороку, що також підкреслює інтенсивність розвитку наших взаємин, у яких переважають безумовний інтерес одне до одного та відсутні будь-які проблеми.

— Після розпаду Радянського Союзу разом зі становленням нових держав складний період формування пройшла й дипломатія колишніх республік. Зокрема, українська. Їй, по суті, з нуля довелося завойовувати позиції на світовій арені. При цьому зовнішня політика піддавалась критиці всередині країни. Як Бонн оцінює нинішню діяльність наших дипломатів?

— 1997 року українська дипломатія домоглася значних успіхів, в основі яких — спрямованість зовнішньої політики України на співробітництво з сусідніми країнами та Західною Європою. Федеральний уряд Німеччини з задоволенням відзначає ці кроки зовнішньополітичного відомства вашої країни і відповідно оцінює їх. І цю прогресивну політику продовжує нині новий міністр закордонних справ Борис Тарасюк.

— Якщо вже йдеться про дипломатів, цікаво було б дізнатися Вашу думку з приводу ситуації в Білорусі, яку залишила низка послів європейських держав, зокрема й посол Німеччини.

— Я обмежився б лише таким зауваженням: поведінка білоруського уряду є порушенням міжнародного права і була зустрітута з нерозумінням у Бонні й столицях інших європейських держав.

— Під час свого візиту в Україну Федеральний президент Німеччини Роман Герцог неодноразово підкреслював важливість дійових економічних реформ у нашій країні. Оскільки без них потенційний німецький інвестор не ризикне вкладати в розвиток української економіки свої капітали. Що треба, аби нам повірили?

— Німеччина є для України одним з найважливіших торговельно-економічних партнерів і динаміка співробітництва вочевидь: 1997 року товарообіг між нашими країнами зріс на 40 відсотків. І в першому кварталі цього року спостерігається таке саме бурхливе зростання. І хоча економічне становище тут нині не дуже сприятливе, українські підприємці, судячи з усього, не впадають у відчай: останнім часом завершено кілька великих проектів. Однак інвестиції дещо в застої, і якщо Україна хоче, аби потік зарубіжного капіталу збільшився, то їй необхідно зробити конкретні кроки: зменшити бюрократизм, створити сприятливі податкові умови, а також забезпечити більшу прозорість і програмованість економічних рішень. У майбутньому Україна могла б мати значний інтерес для Заходу. Але не треба забувати про те, що є конкурентна боротьба за одержання інвестицій між Україною та іншими державами, і багато хто з ваших конкурентів просунулися значно вперед у своїх економічних реформах.

— У США та Європі є три великі проекти створення військово-транспортного літака майбутнього. Чи має українсько-російський проект Ан-70 шанс вийти переможцем у цій «міжконтинентальній боротьбі»?

— Це питання порушувалося під час міжурядових консультацій у Бонні. Федеральний уряд нині вивчає можливість співробітництва з Україною й Росією у цьому питанні. Він дав замовлення на експертну оцінку в цій галузі, і вона має бути готова в січні наступного року. Після цього уряд ухвалить рішення, чи підтримати будівництво нового європейського літака саме на базі Ан-70.

— Триває активна реформація й оновлення Європейського союзу. Як Німеччина ставиться до заяв про те, що за рахунок запровадження євро ваша країна прагне поліпшити свій економічний стан?

— Такі твердження не відповідають дійсності. Запровадження євро — історична подія. Воно стане початком нових валютних відносин у Європі, які мають принциповий і тривалий характер. Тому кон'юнктурні міркування тут ні до чого. Крім того, 2,5 відсотка приросту внутрішнього національного прибутку в Німеччині є доказом того, що ми маємо нині цілком пристойний стан.

— ФРН також звинувачують у тому, що лобіювання нею інтересів кандидатів на вступ до НАТО — не що інше, як прагнення перенести кордони альянсу подалі від своїх власних.

— Щодо розширення НАТО, то здійснити бажання багатьох країн вступити до альянсу не так-то й легко. Ініціатива розширення виходить від зацікавлених країн, а не від НАТО. Так, у Брюсселі виступають за підключення до співробітництва країн колишнього Союзу, зокрема там задоволені особливим партнерством з Україною і співробітництвом з Росією. У Європі нині будують нову систему безпеки, і вона грунтується на кооперації, а не на конфронтації чи поляризації. Я переконаний, що всі європейські країни виграють від запровадження такої системи.

— Однак співробітництво Україна—НАТО та Росія—НАТО дуже відрізняється. Якщо Борис Тарасюк підтримує розширення, то його російський колега доволі різко протестує проти прийняття нових членів альянсу. Більше того, твердить, що це історична помилка і якщо НАТО «зачинить» свої двері і не переступить «червону лінію», за якою знемагають у нетерпінні країни Балтії, то їхні відносини можуть перетворитися на стрижень європейської безпеки. Як до цього ставиться Німеччина, для якої взаємини з Росією не менш пріоритетні, аніж підтримка натовських планів розширення?

— Не можу спростувати того, що відносини України з НАТО відрізняються від партнерства Росія—НАТО, бо, справді, мають різні інтереси. Дуже важливо, що минулого року пощастило залучити Росію у це співробітництво, яке функціонує досить добре. І я вважаю, що воно здійснюється і в інтересах України. Щодо другої частини питання, то вона дуже складна і виходить за рамки нашого інтерв'ю.

— Якими Ви уявляєте собі контакти між нашими країнами після запровадження євро і першої хвилі розширення НАТО?

— Дуже багато залежить від України. Існують договірні відносини між ЄС, НАТО і Києвом. Дотримання їх і є східцями до розширення партнерства. Так, з 1 березня набрала чинності угода про партнерство і співробітництво між ЄС і Україною. Передбачено цілковиту лібералізацію товарообміну, свободу для відкриття філій підприємств і режим найбільшого сприяння у прикордонних областях, лібералізацію капіталообігу, гармонізацію українського законодавства із законодавством ЄС і тісне співробітництво в галузі юстиції та органів внутрішніх справ. Усе це передбачає інтенсивний політичний діалог між ЄС та Україною і слід цілком використати наявний потенціал. Німеччина ж згодна й готова підтримувати двосторонні контакти з метою виконання Україною угод з ЄС та НАТО. Це, до речі, було також одним із результатів консультацій між канцлером Німеччини та Президентом України наприкінці травня.

— Восени у Німеччині відбудуться вибори до бундестагу. Які очікуються зміни, зміна влади? Які з партій і хто з кандидатів на пост федерального канцлера пропонують найоптимальнішу програму боротьби з безробіттям?

— Не хотів би робити жодних прогнозів. Ви праві: боротьба з безробіттям — одне з найважливіших питань під час цих виборів. Але я хочу запевнити, що, яким би не був новий федеральний уряд, політика Німеччини щодо України не зазнає жодних змін.

Із усної парламентської творчості

Ми вже дійсно півтора місяця товчемось. Стидно з людьми зустрічатися і не знаєм, що їм можна відповідати.

Я хочу звернутися до колег, які представляють тут різні політичні уподобання, яких уже мордують майже два місяці у цій залі.

Багатьом моя програма все ж незрозуміла. Але вона вже не здається дикою, правда?

Шановні християни, євреї, магометани, віруючі і безбожники. Давайте домовлятися, інакше народ нас виженe з цього залу і на нових виборах за нас не віддаватимуть голоси — довіри не буде... І всі ми залишимося на смітнику історії.

Я думаю, що вже почалась узагалі з лівого боку клініка. Тому я думаю, що треба підводити риску під цим.

На зустрічі у Президента Олександр Олександрович власноручно сказав, що він голосував за Чорновіла... За Костенка мається на увазі.

Тут пробували мене висувати, це я сприймаю як жарт з боку комуністів, бо коли я виходжу на трибуну, то вони ревуть.

Давайте включіть свій інтелектуальний потенціал, менше, так би сказати, популізму, менше обнародуйте своє прізвище зранку в народі.

В мене складається враження, що не тільки тріщина в куполі Верховної Ради, а й у наших мізках.

Я щось, вибачте, говорячи українською мовою, трішки не второпаю.

Тому я думаю, що не нада... я не буду навіть прізвище цього депутата називати, який моє прізвище назвав, я його вперше бачу тут на трибуні.

А новий порядок голосування, він однаковий для всіх, який ми запропонували, він нікого не травмує.

Якщо ви оберете Плюща, то демократія буде розплющена.

Ви знаєте, все-таки ці півтора місяці витрачено не дарма. Практично весь зал запам'ятав лозунг: «Ми повинні жити в красивій країні», тому що поки я йду до трибуни, тривають коментарі: «Ми повинні жити в красивій країні». За красиву Україну — з чим я вас і вітаю.

І, мабуть, треба було потрапити в парламент, щоб зрозуміти, що в кажному з нас сидить комунізм.

Прошу додати мені часу на емоційний бік у залі.

Почекайте хвилинку. Будь ласка, не кричіть! В Регламенті не написано: з місця піднять руку і кричать. Не можна так. Спокійно.

Мені страшно взагалі образливо, що мене оцінили в 150 тисяч доларів. Попереджаю, що коли хтось захоче мене купити, я починаю торгуватися тільки з півмільйона. Будь ласка, приймаю пропозиції.

ВАС підбиває підсумки

Нещодавно відбувся пленум Вищого Арбітражного суду України, який підбив підсумки роботи арбітражних судів України за І півріччя 1998 року. На пленумі голова Вищого Арбітражного суду України Дмитро Притика навів вражаючі цифри. Протягом цього часу по юридичний захист до арбітражних судів України звернулася 81 тисяча заявників (для порівняння — за аналогічний період минулого року їх було лише 55 тис.). Кількість справ, закінчених провадженням, збільшилася на 41 відсоток і досягла 55 тисяч.

На 10,7 відсотка збільшилася кількість справ про визнання суб'єктів господарювання банкрутами (3,8 тис. — за 1998 р.; 3,4 тис. — за 1997 р.). При цьому 70 відсотків справ порушувалося за заявами державних податкових адміністрацій, кожна п'ята з них стосувалася державних, решта — недержавних суб'єктів господарювання.

Дмитро Притика визначив найболючіші проблеми арбітражного суду. На першому місці — забезпечення незалежності арбітражної судової системи, насамперед фінансової.

Актуальним є узагальнення практики застосування законодавства та підготовки пропозицій з його вдосконалення. Належну увагу приділено навчальному процесу з підвищення кваліфікації суддів.

Євген БЄЛОХВОСТОВ.

Члени Комітету Верховної Ради з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності та боротьби з організованою злочинністю і корупцією висловлюють щире співчуття народному депутату України, члену комітету Малєвському Олександру Тихоновичу з приводу смерті батька.

У номер

● *Київ*

Свято вітчизняного виробника

Таку назву має акція, перша «серія» якої відбулася на території Національної кіностудії імені Довженка. Організатори заходу —Держкомітет України з питань розвитку підприємництва, Гільдія підприємців Києва, Спілка орендарів та підприємців України, Асоціація ЗМІ України, Національна рада з питань телебачення та радіомовлення, продюсерський центр «Добрий друг» — мали на меті привернути увагу до розвитку малого та середнього бізнесу в регіонах, а також популяризувати продукцію вітчизняного виробника.

У виставках-продажах взяли участь 54 підприємства. Серед найвідоміших — заводи «Радар» та «Маяк», АТ «Оболонь», «Росинка», «Ворскла», «Верес» та «Фармак». Різноманітні ігри, конкурси, лотереї та концерт перетворили серйозну акцію на веселе свято.

«Досягнемо високих показників за кількістю немитих киян!»

А ще: «Народові — зарплату, роботу, газ, світло й воду!», «Переплюнемо світові ціни на газ і електроенергію!». З такими лозунгами близько 200 жителів столиці, в основному похилого віку, під червоними прапорами провели мітинг протесту біля адміністрації Президента. Вони вимагали від Кабміну відмінити рішення про підвищення цін на електроенергію та газ, від Київської міськдержадміністрації —терміново підключити в місті гарячу воду (на більшості житлових масивів її подачу вже відновлено).

● *Львів*

Наввипередки із залізницею

На Львівському автобусному заводі виготовлено експериментальну модель півтораповерхового автобуса. Красень «ЛАЗ» екіпірований усіма вигодами: кондиціонером, відеомагнітофоном, холодильником, туалетом. І вже працює на новому нічному маршруті Львів—Київ—Львів. Автобус перебуває в дорозі лише 10 годин. Зупиняється в Дубно, Рівному, Новограді-Волинському, Житомирі. Квитки дешевші за залізничні.

Яна СТАДІЛЬНАЯ, «Голос України»

Катастрофа тижня

Тринадцатий...

***Н**Е ЗНАЮ, чому, але погодьтеся, у людей набагато більший жах і страх викликають повідомлення про авіакатастрофи, ніж трагічні випадки, що сталися на землі. Що це — інстинкт народженого плазувати? І черговий раз неприємний холодок сковав усе всередині від печальної звістки: ввечері в понеділок через 5—7 хвилин після зльоту з аеродрому в Арабських Еміратах у води Перської затоки впав український транспортний літак Іл-76МД, усі вісім осіб, що перебували на борту, загинули... Їхні тіла вже знайдено.*

Свідки — повідомляють закордонні інформагентства —бачили, як літак спалахнув у повітрі і лише завдяки мужності та майстерності екіпажу не впав на житлові квартали. Льотчики, усвідомлюючи, що приречені, спромоглися дотягнути палаючу машину до води.

Літак, що належав Міністерству оборони України, було зафрахтовано компанією АТІ. Він здійснював рейс за маршрутом Рас-ель-Хайм—Миколаїв. На його борту був вантаж вагою 40 тонн, за версією «Інтерфакс-Україна» — туристичної фірми «Яна-тур». Серед причин катастрофи називають: технічну неполадку борта, внаслідок якої стався спалах двигуна, вибух вантажу, терористичний акт. Після розшифрування записів чорного ящика буде зроблено офіційну оцінку причин трагедії. А щодо версії неофіційної, то фахівці схильні вважати: підвела техніка. Проте, як знати...

Згадаймо хоча б загибель «Руслана» в Іркутську, вантаж якого становили військові літаки. Версій було більш ніж треба. Який вантаж віз на борту Іл-76, поки що незрозуміло: побутова техніка, автомашини, речі або ще дещо? Доволі дивна й історія появи його в ОАЕ з Баку під прапором азербайджанських авіаліній... До Миколаєва ж він відправився під позивними АТІ... А вперше ранком у вівторок по ГРТ я почула, що зазнав аварії російський літак і загиблі льотчики — громадяни Росії... Питань багато, але можу сказати лише одне: поставлені в дикі умови виживання військові льотчики — як наші, так і російські, азербайджанські, казахські... — часто-густо навіть за не дуже великі гроші й на доволі давній техніці виконують вельми сумнівні бізнес-замовлення. Чи був тут саме такий випадок і чи спричинило це трагедію? Важко сказати. Однак льотчики, як військові, так і цивільні, завжди стверджують, що 99 відсотків усіх катастроф відбуваються з вини людського чинника і лише один припадає на долю техніки. А складником цього самого чинника може бути все, що завгодно.

До речі, торік Українській авіаційній компанії — їй належав загиблий літак — було передано 113 літаків ВПС. Вони всі відпрацювали свій ресурс. Чи закінчився він і в нашого Іл-76, поки що достеменно не встановлено. Йому було 15 років, але, як стверджують господарі, для літака це не вік.

А з 1992 року в українській військовій авіації сталося 12 трагічних випадків. Іл-76, який впав у понеділок 13 липня, став тринадцятим...

Валерія ГРЕБИНЮК, журналістка

Щоб не опинитися в пастці сироїжки...

Застереження тижня

Улітку, коли в лісі — великий врожай ягід та грибів, збирати та їсти їх треба обережно. Адже випадки отруєння — не поодинокі. Так, нещодавно в Закарпатській області після споживання грибів, переважно сироїжок та печериць, до лікарні потрапило 15 осіб, повідомляє прес-центр Міністерства охорони здоров'я України.

Виявляється, не всі гурмани відають про звичайні «правила» приготування грибів. Так, за словами завідуючої відділенням гігієни харчування Закарпатської обласної санепідемстанції Віри Чиж, дехто з постраждалих смажив гриби, попередньо не проваривши їх. А одні «дбайливі» батьки почастували сироїжками... немовля, якому не виповнилося й року. Медики постійно застерігають: не годуйте грибами — важкою для шлунка та печінки їжею — дітей до п'яти років. Тим більше, що нині в меню багатьох сімей (часом через брак грошей на інші продукти) побільшало грибних страв: нерідко ними і снідають, і обідають, і вечеряють. Тому, напевне, варто нагадати, що за будь-якого рецепту гриби, насамперед, потрібно відварити (10—15 хвилин), а відвар злити. І ще одне: збираючи гриби, не сплутайте, будь ласка, справжній гриб із блідою поганкою.

Московські старти юних

Змагання тижня

У столиці Російської Федерації відбуваються І Всесвітні юнацькі ігри. Організатори мріяли, щоб вони мали статус олімпійських. Однак МОК не зголосився на це. Хоча дозволив використовувати на аренах олімпійську символіку, але ні в якому разі на товарах і сувенірах. Слід сказати і про те, що на відкриття Ігор прибув і брав активну участь у їх відкритті разом з президентом Росії Борисом Єльциним — президент МОК Хуан Антоніо Самаранч.

У змаганнях виступають і українські спортсмени. Хоча, скажімо, на турнір футболістів нас не запросили, пояснивши, що, мовляв, у нас рейтинг не той. А «той», з'ясовується, у Латвії, Литви, Білорусі, Катару... Чи, може, причина в іншому: нас просто побоювалися? А до фіналу футбольного турніру вийшли команди Росії і Туреччини.

А тепер про наші здобутки. Блискуче виступили українські шпажисти, які у фіналі з розгромним рахунком виграли у команди США. Золоті нагороди вибороли також: Євгенія Ставчанська (стрибки у довжину, 6.30), Яна Пігіда (біг на 400 м), плавець Ігор Червинський (400 м вільним стилем).

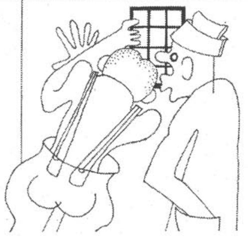
Срібними медалями відзначено наших гімнастів і гімнасток у командних змаганнях, Дмитра Нестерука і Сергія Пономарьова (греко-римська боротьба, 63 і 76 кг), легкоатлета Костянтина Васюкова (біг 100 м), дзюдоїстку Тетяну Лусникову (48 кг). Бронзові нагороди — у дзюдоїста Дмитра Кальченка (63 кг), фехтувальників Дениса Кудряшова (шпага), Олександра Бринзи (шабля), Ірини Донець (400 м, комплексне плавання).

Ігри тривають, і ми сподіваємося на поповнення української скарбнички.

В. Б.

Дошка пошани

Реформи пішли! І не скоро повернуться

Будинок для божевільних. Палата «Бонапартів».

Лікар рвучко відчиняє двері й вихором залітає до палати.

— Сеню, це ти тут з ума сходиш? Гупаєш і гупаєш!

— Нє-а! — Сеня ляскає своїми червоними підтяжками. — То за вікном гупають... Чуєш? Реформи пішли. Так і президент сказав...

Лікар підозріло зиркає на Сеню:

— Котрий президент? Наш чи той, їхній, який за вікном?

— А яка в біса різниця? — Сеня заскакує на підвіконня і вчіпляється руками в грати. — Ура-а-а! А ти чого мовчиш? Не віриш у курс?

— Та радію я, Сеню, радію, але все-таки сильно вони гупають, не витримую...

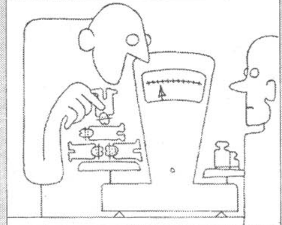
— Ге! Не ти один! А ти думаєш, чого ото Хрещатик розрили, заходилися ремонтувати? Бо старий Хрещатик теж би не витримав ходи наших реформ... О, чуєш, як гудуть?

Продаватися треба вчасно

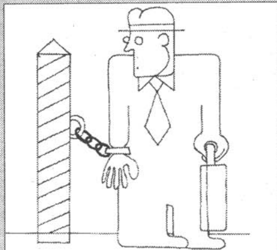
Володимир МАРЧЕНКО, народний депутат, один із лідерів ПСПУ:

«Попереднє голосування з чотирьох заступників — це продовження політичних оборудок, які уклали між собою великі фракції, і вони вже перейшли від торгівлі головами комісій на торгівлю заступниками...»

Від чергового: *Так, Володимире Романовичу, — оті голови комісій були по п'ять. Але вчора. А сьогодні —по три. Але — заступники. Ті, що вчора, були з великих фракцій. Але по п'ять. А ці, сьогодні, —заступнички з маленьких... Але по три. І нічого ображатися. Вашій же маленькій фракції пропонували бартер за голову? Але ж ви принципами не торгуєте...*

Уже ніхто нікуди не їде

— Чув, Білл Клінтон став «нев'їзним»?

— Тю! Видно, у тебе дах поїхав! То президент Білорусії Лукашенко — персона нон грата для США і країн ЄС!..

— Отож! А батько у відповідь розгнівались і тепер не дозволяють в'їжджати Біллу Клінтону на територію Білорусії...

Суцільна автоматизація

Криївка. Підпільник Кіндрат при світлі каганця читає газету, його подільник Юзик дулом нагана тицяє у кнопочки «мобілки». Натискає і бубонить собі під носа: «Два — шістдесят — сорок три...»

— Юзику, якій це кралі ти надзвонюєш?

— Щас побачимо! — Юзик міцно притискає слухавку до вуха і... раптом полотніє. — Там автомат! — кричить і з жахом жбурляє мобільник у куток.

Кіндрат кидає газету і хапається за свій шмайсер.

— Хто стріляв? Де автомат?

— Та там же, на кінці дроту! Я ж подзвонив, як і раяла луцька газета, розказати про податківця-хабарника, а там... а там... — Юзик аж задихається, — автомат: «Ви подзвонили в податкову інспекцію, за номером два — шістдесят — сорок три. Своє повідомлення залиште...» Тьху.

— Юзику, а на кого ти хтів настукати?

— Я ще не вирішив!.. Може, на тебе!

— Юзику! У мене теж є автомат!

Черговий по дошці Вілен КАЙДАШ.
Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Юліана ШЕВЧУК, «Голос України»

Запахло законотворенням

Розподіл тижня

КОЛИ вгамувалися пристрасті за керівними кріслами в парламентських комітетах, розподіл місць у них, на жаль, також спричинив суперечки, взаємні образи та певні алогізми. Самого бажання депутата працювати в тому чи тому комітеті було замало, щоб відразу опинитися там.

Представництво кожної фракції у комітеті визначалося квотою, яку обчислювали з чисельності фракції. Так, комуністи отримали квоту в 5,5 чоловіка, НДП — 4, Рух — 2,1, «Громада» — 2, «Лівий центр» — 1,5, СДПУ(о) та ПЗУ — 1,1, ПСПУ — 0,7, позафракційні — 1,8. Однак це аж ніяк не означало, що в кожен комітет пішла приблизно однакова кількість членів певної фракції. «Популярність» деяких комітетів аж зашкалювала межу їх чисельності: скажімо, працювати в комітетах із закордонних справ та зв'язках із СНД, з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки висловили бажання більш як тридцять народних обранців. Тож декому довелося «поступитися». «Повний комплект» набрали фінансовий комітет та економічної політики. А до складу комітетів з питань культури та духовності, пенсіонерів, ветеранів та інвалідів увійшло лише 10 осіб, охорони здоров'я, материнства та дитинства — 11, соціальної політики та праці — 12.

Про те, що місця розподіляли «якось не так», натякає несподіване членство в комітетах деяких відомих депутатів. Приміром, лідер НДП Анатолій Матвієнко опинився в комітеті з питань охорони здоров'я, материнства та дитинства, лідер зелених Віталій Кононов — у молодіжно-спортивному, лідер Руху В'ячеслав Чорновіл — у культурному, активіст НДП Олександр Ємець — будівництва, транспорту і зв'язку, прогресивний соціаліст Олександр Чародєєв — у «закордонному».

Утім, може, на це був свій зиск. Головне, що нарешті запахло справжньою законотворчою роботою.

Дискваліфікація тижня

Рецензенти й опоненти отримали рік на роздуми

Президія Вищої атестаційної комісії України на рік позбавила права приймати до захисту дисертації вчену раду Київської медичної академії післядипломної освіти.

Підставою для дискваліфікації була безвідповідальність та безпринципність докторів наук, професорів А. Коломійцевої, О. Юзька, В. Артамонова, які виступали рецензентами та опонентами під час захисту кандидатських дисертацій.

Учені мужі надто поблажливо поставилися до роботи Олександра Чабашвілі, не зробили зауважень по суті його дисертації, а натомість у своїх відгуках, схожих один на одного, як дві краплини води, цитували текст автореферату.

Що так вплинуло на думку фахівців, можна лише здогадуватися. Проте, не пійманий — не злодій, а просто «непрофесіонал». Тож у постанові президії Вищої атестаційної комісії України дії вчених розцінені як «незадовільна наукова експертиза», а розгляд атестаційної справи як «недбала робота спеціалізованої вченої ради».

Дисертацію О. Чабашвілі «Прогнозування та рання діагностика хоронамніоніту у жінок з передчасним розривом плодових оболонок» направлено на колективну рецензію, а згаданим науковцям з Національного медичного університету та Київської медичної академії післядипломної освіти протягом року заборонено виступати офіційними опонентами. Відповідну постанову підписали голова ВАК М. Панчук та вчений секретар Г. Бойко.

Анатолій ВОЛОШИН, прес-центр МОЗ України.

Професіонали тижня

Ольга КЛЕЙМЕНОВА, «Голос України»

Весь світ — колаж, а ми у ньому — квіти

З МІЖНАРОДНОГО конкурсу флористів «Хайленд флауер шоу» Світлана Заболоцька та Ростислав Кравчук вдруге привезли велику золоту медаль. Ці два роки перемог в Единбурзі (Шотландія) — лише блискуча крапля у 250-річній історії знаменитих змагань. А квіти — лише частинка усього, що можна побачити на неосяжній виставці досягнень світового народного господарства. Та для України злети цих двох симпатичних молодих людей, певне, щось важать.

Майданчик для нашого квіткового об'єкта завдовжки 6 метрів. Є й інші вихідні цифри. 700 абсолютно чудернацьких (живих!) рослин, заздалегідь замовлених за каталогом. 400 пробірок, з яких квіти стирчать, немов із свічників. Два дні на справдження мрії-ідеї, що народилася вдома, у Києві. А до того — вісім років роботи у тандемі. Флористичних головоломок на предмет оформлення найпрестижніших у столиці «точок» дозвілля, презентацій та квартирних інтер'єрів. Конкурс у Швеції та безліч «курсів підвищення» у далекому-близькому зарубіжжі.

Для любителів світської балаканини можна так, мимохіть, дещо з'ясувати: Света і Ростик — не подружжя. Просто доповнюють одне одного, як два різнополярні заряди. Вона — особа не конкурсна, ще у школі боялася відповідати на уроках, захоплюється власне процесом компонування. Він, навпаки, п'яніє від духу змагань і самого передчуття: на що ж в остаточній версії перетворяться квіти.

Досі незаслужено обминаємо першоплановий у переможній композиції елемент. Такий центральний, що його навіть незручно елементом називати. Це — картина з квітами та равликами, яка, мабуть, і є трампліном для розшифрування змісту всієї ніжної конструкції. Автор живописної експресії — відомий художник Павло Білик. Картина, а також старі та нові палітри й пензлі під нею — це задана тональність кольорів.

Тож ось що виходить. Журі (у ньому дизайнери, агрономи, науковці — кого тільки...) кочує павільйонами і ставить учасникам оцінки. Тут воно раптом помічає, як квіти з картини нібито матеріалізуються, плавно переходять у живі, формуються в букети, поєднуються в корзинках. Спантеличені арбітри розкручуються на такі бали!..

І на компліменти. До речі, не лише журі зачаровано повторювало манірне слово «бьютіфул». Навколо об'єкта весь час крутилися громадяни з відвислими від захвату щелепами. Табличка із знайомим единбуржцям словом «Київ» (наша столиця — побратим шотландської) приковувала погляди, змушуючи ще і ще раз подумки вирізняти Україну як окрему державу. А інтерес до неї навколовиставкової громадськості відбився у потішному детективчику. Одразу по приїзді Свєти і Ростика на конкурс у них поцупили англомовний часопис «Ласкаво просимо в Україну».

Приємно навіть. Слід віддати належне нашим флористам, які рекламують свою країну не гірше за промисловців та оперних співаків. Зважмо, передусім, на те, що екзотичною діяльністю історично займалися Голландія, Швейцарія, Німеччина... А Україна лише не так давно всмоктала кращий світовий досвід флористів. Маючи таланти, дуже оперативно подолала розрив між собою та іноземними майстрами. Та узгодила себе з новою флористичною модою. Не дивуйтеся, є і така.

На знімку: композиція-медалістка, на тлі якої — Ростислав та Світлана з дипломом, що підтверджує отримання «золота».

Лідія ТИТАРЕНКО, «Голос України»

Про колиску Тараса подбають банкіри

Ініціатива тижня

На батьківщині Тараса Шевченка — у селах Моринці, Будищі та Кирилівка-Шевченкове — побували керівники найбільших банківських установ України на чолі з головою Нацбанку Віктором Ющенком та академіком Миколою Жулинським.

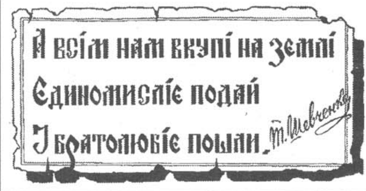
У рамках підготовки до 185-річчя з дня народження Кобзаря в державному історико-культурному заповіднику «Батьківщина Т. Г. Шевченка» триватиме реконструкція.

Через неспроможність держави профінансувати цей проект, благородну місію візьмуть на себе провідні комерційні банки України: «Аваль», «Приватбанк», «Україна», «Ажіо» та інші.

На банківській «толоці» її учасники вже домовилися, хто впорядковуватиме садибу батьків Т. Шевченка, хто — хату дяка, діда Івана, а хто — маєток пана Енгельгарда.

А для всіх бажаючих долучитися до справи відновлення шевченківських місць створюється спеціальний фонд «Світлиця Тараса Шевченка».

Черкаська область.

Викриття тижня

Іван ГУДЗОВАТИЙ, «Голос України»

От вам роги та копита...

Між лантухами з рогокопитною сировиною знайшли пристановище громадяни Шрі-Ланки, які намагалися перетнути кордон на вантажівці з чеськими державними номерами. Їх затримано на митному посту «Ужгород» під час догляду автомобіля. Згідно з товаросупровідними документами, водій, громадянин Чехії, перевозив саме цю, добре відому за Ільфом і Петровим, сировину. Товар відправляли зі львівської фірми «Еверест Інвест» чеській фірмі «Агра». Як потрапили між мішки азійці-нелегали — з'ясовують компетентні органи. Але нелегка дорога з не досить приємним на запах вантажем украй знесилила «мандрівників»: на місце події довелося викликати «швидку допомогу», аби багатьох з них привести до тями.

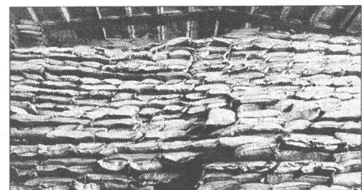
Закарпатська область.

Галина КВІТКА, «Голос України»

Припущення тижня

Цукровий мир, схоже, лише перемир'я

У НАЦІОНАЛЬНІЙ асоціації «Укрцукор» усе ще сподіваються: Росія, згідно з двосторонньою домовленістю, врешті-решт закупить 600 тисяч тонн нашого бурякового цукру. Можливо, припускають там, поставки розпочнуться з початком сезону переробки буряків врожаю-98. Хоча, згідно з визначеним двома країнами графіком, РФ зобов'язувалася викупити половину пільгової квоти ще в першому півріччі. Та забирати обумовлену частку у Білокам'яній не поспішають.

Підтвердження того — чергове зміцнення північним сусідом цукрових бастіонів. Федерація вводить тимчасове ввізне мито на солодкі бурякові кристали у розмірі 20% і на сирець — 74%. З урахуванням нинішніх ставок митні збори зростуть відповідно до 45% і 75%. Додаткову «данину» охочі постачати «солоденьке» до РФ сплачуватимуть упродовж цукрових жнив та сезону переробки — аж до 1 січня 1999 року. Такі «драконівські побори» зрівняють ціну цукру, отриманого з тамтешньої сировини, і солодкого піску, що надходить з-за кордону чи виробляється з імпортного сирцю. Адже надмірна інтервенція білих кристалів та сировини для їх виготовлення загрожує новими негараздами на російському цукровому ринку. Нині надлишки солодкого продукту, за даними Союзу цукровиробників РФ, перевищують 800 тис. тонн. Звідси — демпінг. Білий пісок «Made in Russia» «йде» на території Росії за ціною, нижчою від собівартості, що і призводить там до скорочення площ під коріннями та згортання виробництва.

Та українські цукровари нововведеннями росіян особливо не переймаються. Як запевнили в асоціації «Укрцукор», пільгові умови для експорту вітчизняних білих кристалів до РФ в межах обумовленої 600-тисячної квоти діятимуть і надалі. Але підстав для оптимізму замало. Особливо, якщо врахувати: сусідня держава передусім відстоюватиме інтереси власного бурякоцукрового комплексу, для якого українська стратегічна сировина-«іммігрант» може стати білою смертю.

Тож, знову цукрова війна?

На знімку: і куди Україні з цим цукром поткнутися?..

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Віталій ЖЕЖЕРА, Олександр КЛИМЕНКО (фото), «Голос України»

ДИВНА ЛОГІКА наших протекціоністів

(Початок на 1-й сторінці).

ЩОБ ЧИТАЧ уявив собі весь масштаб і драматизм ситуації, нагадаємо: до початку 70-х років СРСР не виробляв дитячого харчування. Але нестача молока у молодих матерів вже тоді була актуальною проблемою, і знадобилися продукти, наближені за своїм складом до натурального материнського молока.

Отже, на початку 70-х один за одним з'явились три комбінати — Волковиський у Білорусії, Істринський у Підмосков'ї і наш, Хорольський. Микола Протасович Гавриленков, сім років працював головним інженером на будівництві Волковиського комбінату. Тим часом Хорол стартував невдало, освоїти нову справу як слід не вдалося, зіпсували багато імпортного устаткування. Відповідних фахівців було мало, тож союзний Мінм'ясомолпром послав Гавриленкова до Хоролу на прорив, а потім, не питаючи згоди, і директором призначили. Довелося на півроку зупиняти виробництво, багато чого переробляти заново. За півтора-два роки комбінат став одним з передових підприємств Союзу. Після цього Гавриленкова запрошували до Москви, у міністерство, але він не поїхав — бо праця надто велика вкладена, та й доля вже склалася. І ось уже чверть століття він директорує тут.

До 1993 року Хорольський комбінат виробляв сухих молочних дитячих продуктів понад 14 тисяч тонн, з них в Україні продавалося 7,5 тисячі тонн. Нині, незважаючи на всі негаразди і на зношеність обладнання, комбінат залишається на плаву. Тут виробляються всім відомі «Малютка», «Віталакт» для немовлят до 3-х місяців, «Малиш» з гречаним, рисовим борошном та вівсяним толокном (від 3-х місяців до року), а для дітей з 5-місячного віку — молочні каші «Малиш». Тут постійно дбають про якість. Приміром, у «Малиші» й «Малютці» замінено 50 відсотків бурякового цукру на молочний, щоб запобігти діатезу. У дитячі продукти вносяться спеціальні добавки (як-от таурин), що сприяє формуванню центральної нервової системи. Постійно поліпшується вітамінний та мінеральний склад продуктів. Освоєні «Віталакт М», «Малютка М» — для новонароджених, «Дієта-15» — для дітей після 3-місячного віку, «Фемілак 1», «Фемілак 2» — для вагітних та молодих матерів. Випущено перші партії лікувального «Космолу», розробленого Академією медичних наук України для дітей з захворюваннями кісткової системи. На черзі випуск адаптованого кисломолочного дитячого продукту «Дніпрянка» та продукту «Фітавіт» — для дітей, що не сприймають білків тваринного походження.

Хорольські продукти не поступаються світовим зразкам. А головне — що все це виробляється з вітчизняної екологічно чистої сировини, найбільш адаптованої для харчування саме наших дітей. Тут нема консервантів, стабілізаторів та іншої сторонньої хімії. Тут теплова обробка (при температурі 76-78 градусів) не впливає на вітамінний склад, чого не скажеш про імпортне дитяче харчування, яке стерилізується при температурі 124 градуси, і при цьому руйнуються важливі вітаміни та ферменти. Якість хорольської продукції підтверджена міжнародним призом «За якість» 1997 року на конкурсі за участю 13 тисяч підприємств з 112 країн та призом «Арка Європи» на конкурсі в Мадриді.

Ті дівчатка й хлопчики, яких починав годувати Хорольський комбінат 25 літ тому, вже самі стали матерями й батьками, і їхні діти харчуються тими ж продуктами. На комбінаті є музей, там багато зворушливих материнських листів, навіть з фотографіями: ось, мовляв, який у мене виріс малюк з вашою допомогою!

Підприємство й сьогодні в доброму технічному стані, рентабельно працює. Середня зарплата — 180 гривень, і її ще ні разу (!) не затримували. Колектив стабільний і цілеспрямований. Досить сказати, що тут 112 душ — інженери з вищою і близько 180 чоловік — з середньою спеціальною освітою. Потрапити сюди нелегко, хоч це тепер і відкрите акціонерне товариство, — навіть після вузу люди певний час працюють дублерами й стажистами, перш ніж їм довіряють відповідальну самостійну роботу. Зате, стверджує директор, за 25 років у нас, слава Богу, не було жодної рекламації.

Житло, дитсадки, школа й магазини — все утримується за рахунок прибутку комбінату. Ці затрати, каже Микола Протасович, виправдані — де нормальні умови, там людина і працюватиме нормально, що для такого делікатного виробництва вкрай важливо.

Чи багато хто нині може похвалитися подібним?

Отже, урядовці, приїхавши сюди на екскурсію, могли б сказати: ось саме той, оспіваний нами товаровиробник, гідний усебічної протекції!

Але далі нашим протекціоністам — починаючи від Кабміну та Міністерства агропромислового комплексу й закінчуючи парламентським Комітетом у справах захисту материнства й дитинства та Національним фондом «Україна — дітям» — усім їм стало б, можливо, дуже соромно. Бо у Хорольського комбінату є проблеми з реалізацією своєї висококисневої, апробованої і премійованої продукції. Протягом останніх трьох років Україна купує лише три тисячі тонн хорольського дитячого харчування.

Чому?

— Ми й тепер можемо виробляти ті самі 7,5 тисячі тонн, —каже Микола Протасович, — і могли б на сто відсотків забезпечувати Україну, але частину нашого ринку окупувала імпортна продукція. І справа не в її конкурентоспроможності чи ціні (наші продукти у півтора-два рази дешевші!), а в тому, що на імпортні дитячі продукти не обмежена націнка, а на наші — обмежена, і торгівля нашу продукцію брати не хоче, бо не укладається у видатки. Мені здається, що на таких умовах допускати на український ринок іноземне дитяче харчування недоцільно і навіть шкідливо.

Недавно я зустрічався з молдовськими фахівцями. Вони у нас, як і раніше, беруть дитячі продукти. Так от, у них фірми, що ввозять дитяче харчування з-за кордону, платять 40-відсотковий акциз. До речі, нас, як старих партнерів, це не стосується — ми їм уже 25 років даємо продукцію, і вони її з вдячністю беруть. Крім Молдови, бере Туркменистан, Грузія...

Ми вже зверталися до уряду усно й письмово: мовляв, варто було б або урівняти торговельну націнку на наші та імпортні продукти, або взагалі відмінити її. У будь-якому разі наша продукція буде у півтора раза дешевша. Отже, не варто боятися, що хтось «наживеться» на цьому. Сьогодні ж ми, виходить, самі стримуємо реалізацію вітчизняного продукту — на шкоду і виробникові, і споживачеві. Можливо, розумно було б обмежити націнку для дитячих продуктів до 25 відсотків, і це б стабілізувало ціни. А найправильніше — обмежити імпорт продуктів, яких ми самі виробляємо достатньо...

... Схоже, що логіка наших «протекціоністів», котрим це адресувалося, така: не дай, Боже, образити європейських товаровиробників!

До чого це може призвести, добре видно на прикладі вищезгаданого Істринського (Росія) комбінату: недавно зарубіжні конкуренти обхідними шляхами зуміли його зупинити.

Варто звернути увагу ось на що: Гавриленков не просить жодних пільг, він просить хоча б лиш урівняти його в правах з імпортерами!

І це просить не шеф якоїсь новоспеченої фірми, а директор колективу з чвертьстолітнім авторитетом.

В очі цьому чоловікові й справді соромно дивитися. Оцей комбінат став справою життя і честі Миколи Протасовича — він дбає не про себе чи своїх онуків, а про наших нинішніх і майбутніх дітей. У своєму святому труді він цілком безкорисливий.

Хто зна, можливо, колись йому допоможуть нинішні 25-літні політики — ті, хто в дитинстві харчувався продукцією хорольського комбінату...

Хорол — Київ.

Владислав ЖМУРКОВ, «Голос України»

Віддайте нам зароблене!

Уже півтора року даремно благає колишнього замовника колектив тресту «Сумижитлобуд»

Ювілеї, якщо, до того, вони ще й колективні, сам Бог велів відзначати весело. Святкував своє століття наприкінці 96-го майже 25-тисячний колектив флагмана вітчизняного машинобудування ВАТ «СМНВО імені М. В. Фрунзе», як і годилося, з розмахом. Чи то тиждень, чи то два. Втім, своїми трудовими досягненнями фрунзенці заслужили це свято. Мова йде про те, що за кожну радість треба сповна платити. Насамперед, зрозуміло, тим, хто допомагав щедрому господареві створити і це свято, і відповідну атмосферу навколо нього.

Такою чарівною паличкою-виручалочкою для нашого ювіляра став майже півторатисячний колектив тресту «Сумижитлобуд». Саме завдяки майстрам управлінь «Житлобуд», «Цивільбуд», «Житлоспецбуд», «Оздоббуд» та «Промбуд-2» за рекордно короткий термін — всього за рік —було споруджено фешенебельний 5-зірковий готель, на рівні світових стандартів відремонтовано базу відпочинку, дочірній банк, Будинок торгівлі та інші об'єкти.

Фрунзенцям було що показати і де поселити гостей з багатьох країн близького й далекого зарубіжжя. В результаті наполегливої праці будівельники заробили тут близько 400 тисяч гривень.

— 334 тисячі з них ми чекаємо й досі, — безнадійно махає рукою керуючий трестом Микола Нагорний. —Ніколи не думали, що такий солідний замовник буде півтора року грати з нами в котика й мишку.

— У прямому розумінні, наче грабіжник з великої дороги, — обурюється начальник управління «Оздоббуд» Володимир Черепов. — Так, один заступник голови правління акціонерного товариства «Сумське машинобудівне науково-виробниче об'єднання імені М. В. Фрунзе», якийсь Володимир Сорін, на всі наші вимоги погасити заборгованість ледь не утришия виганяє нас за двері свого кабінету, мовляв, ходять не ходіть — все одно нічого не отримаєте. Інший, Борис Черняк, все намагається «облагодіяти» природним газом.

—Чому ж відмовляєтесь?

—Ціни ж бо ломить безбожні — на 27 відсотків вище, ніж найвищі ринкові!

— Але ж, окрім заступників, є й перша особа.

— Всі спроби потрапити до цієї особи на особистий прийом зазнали фіаско ще на підступах до приймальні.

— І ви, звичайно, заспокоїлися?

— Ініціативу з вибивання у фрунзенців боргу взяли до своїх рук наші робітники, які у грудні 97-го відправили Володимиру Матвійовичу Лук'яненку першого колективного листа з 185 підписами. Але відповіді так і не отримали. У травні нинішнього написали другого. Результат той самий.

—А що для колективу тресту 334 тисячі гривень?

— Тютілька в тютільку чотиримісячна зарплата, а з інфляційним півторарічним коефіцієнтом навіть і піврічна.

— А давно будівельники не бачили зарплати?

— Понад вісім місяців.

— Виходить, не тільки фрунзенці винні?

— Звичайно. Але решта замовників заборгувала по 20—30 тисяч гривень кожний, до того ж, хоча й повільно, свої борги потроху гасять. А от керівництво фрунзенців, де лише фонд місячної зарплати коливається в межах 5—7 мільйонів гривень, незворушне, як єгипетський сфінкс.

— Але ж, окрім умовлянь і прохань, є й інші методи впливу на недбайливців. Наприклад, арбітражний суд.

— Арбітрові треба платити 5 відсотків від суми, зазначеної в позові. Де, скажіть, нам узяти такі гроші? Так що публікація в «Голосі України» — наша передостання надія навести на розум фрунзенську адміністрацію, що зарвалася.

—Цікаво було б знати, яка ж тоді остання?

— Взяти в банку кредит і судитися. Нехай арбітражний суд визнає замовника банкрутом. Може, хоча б це подіє.

Наша газета стежитиме, чим закінчиться ця 18-місячна гра в котика і мишку керівників ВАТ «СМНВО ім. М. В. Фрунзе» з колишнім генпідрядчиком, і про її результати обов'язково повідомить своїх читачів.

Суми.

Людмила МЕНЖУЛІНА, «Голос України»

Актуально

Миколаївський глиноземний завод ділять, немов шкуру невбитого ведмедя

Проте він живий і бадьорий, чого безупинно бажає всім: і друзям, і недругам

На недавній прес-конференції в УНІАН директор ВАТ «МГЗ» Віталій Мешин заявив, що за підсумками 1997 року за обсягу продажу на 226 млн. доларів США прибуток заводу становив 30 млн., завдяки чому він став третім за значенням джерелом надходження до країни твердої валюти і одним з найцікавіших для іноземних інвесторів підприємств. Після минулорічної блокади з боку російських споживачів алюмінієвої сировини МГЗ нарощує виробничий темп. Є договори з тими-таки росіянами про продаж 480 тисяч тонн глинозему, з таджицьким алюмінієвим заводом про поставку 450 тисяч тонн. Решта сировини, вважають, розійдеться в Україні. Загалом сподіваються поточного року виробити дещо більше від проектного — 1 млн. тонн. А могли б уже найближчим часом видати і 1,5 млн. тонн глинозему. Для цього у розвиток заводу треба інвестувати 120 млн. доларів. Та от процес приватизації МГЗ посилено гальмується.

Хто чи що сприяє цьому? Своїм баченням ситуації із журналістами центральних видань, телебачення поділився не тільки В. Мешин, а й представники законодавчої і виконавчої влад.

У них довгі руки та міцні зв'язки

На думку керівника ВАТ «МГЗ», розгорнулася широкомасштабна і багаторічна інтрига, до якої залучають дедалі нові сили. Приміром, два роки тому глава компанії ДЕУ, який побував у Миколаєві і детально ознайомився зі схемою роботи підприємства, заявив, що воно як суто сировинне малоцікаве ДЕУ, а тому компанія у приватизації участі не братиме.

Тепер раптом дано хід назад, про що повідомили майже всі ЗМІ. Але миколаєвці, загартовані в боротьбі з дуже завзятим і агресивним претендентом на право володіння заводом — міжнародною компанією «Trans World Group», трактують це як своєрідний тактичний хід. ДЕУ в цій ситуації лише «троянський кінь». Досягненнями цієї компанії у роботі на українському економічному полі, її популярністю у властей хоче скористатися не хто інший, як «Trans World Group», якій ДЕУ... чимось зобов'язана.

Серед нових «претендентів на здобуття руки МГЗ» є і «Сибірський алюміній». До речі, про це «Голос України» попереджав ще 1996 року. В публікації «Миколаївський глиноземний у прицілі... приватизації» автор цих рядків буквально писала: «Єдине підприємство, на основі якого можна розвивати власну програму «Алюміній України», ризикує бути поглиненим потужним фінансово-промисловим об'єднанням на зразок «Сибірського алюмінію», куди ввійшли Саянський і Братський алюмінієві заводи, «Залогбанк» (Росія), Павлодарський алюмінієвий завод (Казахстан) і компанія Trans World (Aluminium) Ltd (Великобританія)».

Як бачимо, вже заговорили. За словами В. Мешина, директора Саянського алюмінієвого заводу, він же — керівник «СибАлКо» і «СаМеКо» (Самарської металургійної компанії), представив Президентові України Леонідові Кучмі пан Березовський, після чого з'явилася заява сибірського магната про намір одноосібно брати участь у приватизації МГЗ. Зазначено й «апетити» — 57% акцій (25% — державних і 30—32% — з продажу, причому, в одні руки!). Загалом, як вважає В. Мешин, за 60 млн. доларів мають намір купити більшу частину заводу.

Якщо брати до уваги нормальний ринковий інстинкт, у таких діях немає нічого особливого. Капіталізм, адже, що не кажи — чия відвага, того й перемога...

Та дуже вже не хочуть на МГЗ бути з'їденими, навіть таким симпатичним «хижаком», як новоспечений консорціум російських алюмінієвих заводів — Братського, Красноярського, Новокузнецького і Волгоградського. Вони збираються групою брати участь у приватизації МГЗ, щоб у кожного було потроху акцій, щоб усе відбувалося по справедливості, без образ і ажіотажу. Проте за гарними словами, переконані в Миколаєві, — усе таке саме.

Новокузнецькому і Волгоградському заводам нема чого внести до «загального казана» на купівлю акцій. КрАЗу немає особливої потреби це робити, бо завод забезпечений сировиною Ачинського та Богословського підприємств. Залишається БрАЗ — оплот «Trans World» у Росії...

Ця компанія нині посилила свої позиції, контролюючи не тільки реалізацію 780 тис. тонн алюмінію на рік Братського алюмінієвого заводу, а й отримавши право на продаж 700 тис. тонн красноярського алюмінію.

А може, немає нічого поганого в тому, щоб підкоритися такій потужній світовій компанії, адже, зрештою, там бо не дурні люди, коли змогли так широко розповсюдити свій вплив? Дивись, і МГЗ не дозволять впасти.

Такі міркування для глиноземників, щонайменше, образливі. Підприємство ж не валиться, працює стабільно. А в іноземців, як показують спостереження, немає довгострокових цілей експлуатації. Як правило, вичавлюють з уподобаного об'єкта все можливе і потім продають, отримуючи надмаксимальний прибуток. Що залишиться Україні через 5—10 років такого господарювання? Гроші проїмо швидко, а потім?

Мешин каже, що адміністрація заводу тверезо оцінює ситуацію. Від партнерства з будь-якими алюмінієвими компаніями близького і далекого зарубіжжя МГЗ не відмовлявся і не відмовляється, але інтереси держави, регіону, вважають на заводі, мають бути вище за інтереси навіть найметкіших «варяг».

Підніжка від Верховної Ради — «приємна» несподіванка

Але такі ідеї, як з'ясувалося, в рідній державі розділяли не всі. В лютому поточного року було раптом змінено затверджений уже план розміщення акцій цього підприємства. Замість некомерційного конкурсу (плановано було продати 28% акцій під інвестиційні програми, в яких зацікавлений завод) Фонд держмайна оголосив про проведення комерційного конкурсу з виставлянням для продажу за гроші 31% акцій.

Кажуть, зміни до плану приватизації МГЗ волюнтаристським методом вніс тоді виконувач обов'язків голови фонду пан Лановий. Хоч би як там було, але затія, на радість заводчан, провалилася.

Постановою Верховної Ради тринадцятого скликання, прийнятою в останній сесійний день, 14 квітня, було зупинено виконання плану розміщення акцій ВАТ «МГЗ» у частині їх продажу на комерційному конкурсі. Спеціальній контрольній комісії Верховної Ради з питань приватизації та Фонду держмайна доручено було перевірити дотримання законодавства в процесі приватизації підприємства і поінформувати про це депутатів у травні 1998 року.

Проте 6 травня тоді ще Голова Верховної Ради Олександр Мороз надіслав виконувачеві обов'язків голови Фонду держмайна Олександрові Бондару листа, де йшлося про необхідність зачекати з розміщенням акцій МГЗ на комерційному та некомерційному конкурсах аж до заслуховування звіту Спеціальної контрольної комісії з питань приватизації на сесії Верховної Ради нового скликання.

Підставою для цього став звіт робочої групи з перевірки легітимності приватизації МГЗ. Створювали групу за розпорядженням голови спеціальної контрольної комісії Верховної Ради Олександра Рябченка, очолив її народний депутат України тринадцятого скликання Валентин Недригайло.

Напередодні поїздки до Миколаєва, 30 травня, керівник групи опублікував у «Голосі України» деякі попередні підсумки аналізу наявних документів. По суті, їх було зведено до думки, винесеної у заголовок статті: «Миколаївський глиноземний завод може перетворитися на колоса на глиняних ногах».

Реакція працівників підприємства була гостра. То що так образило глиноземників? А те, про що потім казали й депутати під час конференції в УНІАН, піддаючи сумніву легітимність самої робочої групи перевірняльників. Її, мовляв, було створено на порушення закону, «розчерком пера» Олександра Рябченка, тоді як належало затверджувати склад групи на засіданні Спеціальної комісії з приватизації. Народний депутат України Інна Богословська наполягає, що й сама комісія мала б закінчити роботу 12 травня цього року — в день початку роботи сесії Верховної Ради нового скликання, але на завод група перевірняльників приїхала пізніше, вже «озброєна» негативною думкою, що цілком склалася, про роботу підприємства й особливо його адміністрації. Комісія, вважає депутат, не мала права одноосібно розповсюджувати будь-які встановлені нею відомості без погодження з органом, що її утворив, — з Верховною Радою. І все-таки, це мало місце і... негативні наслідки для іміджу дирекції заводу. Хоча висновки комісії досі ще не озвучено в Верховній Раді, але навіть з газетної публікації видно, що сумніву піддано весь хід приватизації МГЗ, починаючи зі створення орендного підприємства в 1990 році.

На думку народного депутата України Ігоря Квятковського, що довше завод перебуватиме в такому невизначеному стані, то у більше провалля його заганятимуть. Це класичний приклад і в Україні, і в Росії. Результат залежатиме від політичних рішень певних ділових персон.

— Те, що відбувається, — це підрив життя регіону, вважає народний депутат України Віктор Горбачов, — оскільки МГЗ нині забезпечує до 60% надходжень до доходної частини бюджету Миколаївської області. Разом з тим, це один із небагатьох заводів України, що міг би приватизуватися силами трудового колективу.

Самі заводчани в листі до редакції "Голосу України писали: «Ми вміємо добре робити свою справу, до нашої продукції претензій не буває. У травні було встановлено абсолютний місячний рекорд за всю історію підприємства — виробили 99 тисяч тонн глинозему. Майже 7 тисяч людей мають стабільну роботу, високий заробіток, а їхні сім'ї — упевненість у завтрашньому дні. Тисяча наших ветеранів отримує за рахунок заводу, крім державної, ще три пенсії. Будується житло, працюють заводські дитсадки, бази відпочинку, профілакторій. Кожен з нас, крім тих небагатьох, хто влаштувався на роботу недавно, має акції на дуже солідну суму. Все-таки, завод за останні три роки перебуває під пильною увагою компетентних і надкомпетентних комісій. Невже одні перевіряльні чиновники розумніші від попередніх, а нові розумніші від нинішніх і так до безкінечності? Якщо з цим погодитися, значить щось негаразд у державному механізмі приватизації. Але до чого тут працюючий завод?»

Директор ВАТ «МГЗ» Віталій Мешин висловлює цілковите нерозуміння того, що відбувається. Орган, на який не раз колektив розраховував як на опору (саме Верховна Рада підтримала приватизацію МГЗ), нині, по суті, заблокував подальший розвиток підприємства вже за умов ринку.

То кому це вигідно?

Серед журналістів подейкують, що у виграші, безумовно, «іноземці». Хоча й не вдалося їм поки що отримати солідний пакет акцій з тим, щоб диктувати свою політику на МГЗ, але й продаж цінних паперів відкладається на невизначений термін.

Про терміни не можуть сказати навіть у Фонді держмайна, бо донедавна той вважався у підпорядкуванні Верховної Ради і жодних самостійних кроків не робив. Присутній на прес-конференції заступник завідувача відділу з питань власності, підприємництва і конкурентної політики Кабінету міністрів України Микола Щербина сказав, що чинним на сьогодні планом приватизації (постановою Верховної Ради зупинено проведення комерційного конкурсу, а не процес приватизації!) передбачено проведення двох некомерційних конкурсів. Тобто, два пакети, 13 і 17% акцій, може бути продано цього року. І зовсім неконструктивно діє ФДМ щодо залучення грошей до держбюджету, відтягуючи роботу з цінними паперами ВАТ «МГЗ».

Цього року від приватизації до бюджету мало надійти 1 млрд. 40 млн. грн., отримали за півроку близько 240 млн. грн., тобто 25%, і перспективи невтішні. «Страждатиме» бюджет, будуть проблеми з фінансуванням соціальних програм. А від продажу тільки названих двох пакетів акцій ВАТ «МГЗ», на думку М. Щербини, можна отримати не менш як 100 млн. грн. Наявність претендентів, покупців свідчить про те, що навіть за умов фінансової кризи можна розумно, цілком успішно вести справи.

То чому не ведуть? Чи мотиви зупинення приватизації МГЗ усе-таки не юридичні (як можна було б резюмувати з висновків групи перевірки, очолюваної Валентином Недригайлом), не соціальні (хтось побоюється, щоб не обікрали колектив), а політичні. І завод став просто «розмінною монетою» у великій передвиборчій грі? Коли це так, то ситуація незавидна. Передусім, для МГЗ.

Мусовані в пресі чутки про ненадійність становища директора, котрого в результаті численних перевірок якщо не знімуть, то деморалізують, не надає менеджментові заводу ентузіазму в роботі з партнерами. А тут ще ціни на алюміній упали, через що МГЗ недоотримав 3 млн. доларів прибутку, порівняно з початком року.

І все-таки, надія є. На те, що переможе здоровий глузд і саме колективу заводу буде довірено управляти власною долею. Є банки (західні та вітчизняні), які під цю довіру готові кредитувати заводські програми розвитку. Лише за пріоритетними напрямами — до 200 млн. доларів. А загалом у заводу бізнес-планів на 1 млрд. доларів з окупністю проектів 3—10 років. Причому, це інвестиційні проекти, пов'язані з випуском нової продукції, новими робочими місцями, новими конкурентоспроможними технологіями, реконструкцією порту, можливістю перевалки глинозему та відправки в треті країни, а не тільки в Росію.

Одне слово, мріють про структурний розвиток підприємства. Але віддають перевагу пасивному інвесторові — банкові, фінансовій групі, щоб ті надали зручну фінансову схему, за якою завод без сторонньої допомоги цілком розрахувався б за кредит.

— МГЗ може і мусить обійтися без стратегічного інвестора, — каже Віталій Мешин. — Таких інвесторів нав'язують ті, хто сам не проти заробити на цьому.

На жаль, на прес-конференції не був присутній жоден представник так званої протилежної сторони, хто сумнівається в доцільності приватизаційного процесу загалом або законності приватизації МГЗ зокрема.

З Валентином Михайловичем Недригайлом ми розмовляли окремо. І ось що він сказав: «Як керівник робочої групи Спеціальної контрольної комісії з питань приватизації був і є на боці трудівників заводу. У захваті від того, як працює підприємство. Грамотні, компетентні, підготовлені люди в керівництві. Але з великих підприємств МГЗ приватизується одним із перших, тому дуже важливо створити чисту в правовому відношенні стартову позицію, щоб надалі все пішло правильно, в інтересах усіх, а не окремих людей. І найголовніше, щоб тут не було вчинено злочинів, не тягнувся б за заводом шлейф зловживань, розкрадань, присвоювань, хабарництва та інших правопорушень. У нас таких даних на сьогодні немає. Перевіркою встановлено окремі порушення щодо приватизаційного процесу. Зважаючи на те, що справа нова, а закони недосконалі, потрібні корективи, виправлення. Вважаємо, що не завдасть підприємству ніякої шкоди ще одна перевірка та оцінка його технічного стану, точне визначення вартості. Щоб не вийшло так, як доводилося вже спостерігати: інкубаторну станцію приватизували за 2,5 грн. або готельний комплекс — за безцінь. Це ж бо, справді, курям на сміх! Безумовно, хтось наживається в таких випадках, то навіщо потурати, створювати прецеденти або ще гірше — сприятливі умови?»

Важко не погодитися, але й важко стриматися від побажання МГЗ — вистояти!

Факт і коментар

Павло ШЕПТУН, журналіст

Що нам з «Прими», окрім диму?

Це вже не сенсація: сигарети з маркою «Прима» стали європейським товаром. Можна вірити чи не вірити, що це, мовляв, улюблені цигарки британської королеви, але достеменно відомі адреси, де цей товар справді популярний серед англійської культурно-мистецької еліти. Приміром, у дуже престижному лондонському пабі «Regent Street Pub» (де буває Девід Духовний) елегантна біла пачка «Prima Luxus» коштує три фунти стерлінгів — близько 8 гривень. Звісно, дорого, бо тютюн там — американський, рецепт його суміші —німецький, виготовлено товар теж у Німеччині, зате марка — українська, а потужний (потрійний) фільтр розроблено також київськими фахівцями.

Кажуть, скоро у нас теж випускатиметься така «Прима», всі можливості для цього є. Це вигідно нашим товаровиробникам, це також неабиякий плюс для чистоти довкілля та здоров'я наших курців. На жаль, всупереч попередженням Міністерства охорони здоров'я, навряд чи вітчизняні курці зі стажем віддадуть перевагу цьому дорогому товарові перед дешевим традиційним безфільтровим варіантом.

Утім нас у даному разі цікавить зовсім інше питання. А саме: що ми будемо мати від міжнародної слави нашої марки — по праву першості? Адже «Прима» вперше з'явилася 1947-го року саме в Києві, а після того, як на початку 90-х компанія «Реемтсма-Україна» запатентувала цю марку, вона стала виключно українською.

Отже, престиж нашої марки повинен давати нам цілком реальні дивіденди? Тим більше, що по інформагенціях уже циркулює інтригуюча інформація, начебто німецька компанія «Reemtsma International» має стратегічний план: протягом найближчих п'яти років окупувати 40 відсотків світового тютюнового ринку.

А тепер — увага, як кажуть у «Полі чудес»: провідну роль у цій тютюновій експансії відведено саме нашій «Примі». Звичайно, не тій, яка здавна популярна в нас, а вищеописаному європейському варіантові — з добрим тютюном, багатоступеневим фільтром, новим британським дизайном, у твердій упаковці. Нібито компанія вже провела опитування споживачів у 35 країнах світу, і перспективи цього товару підтвердилися. Це цілком схоже на правду, оскільки наша «Прима» відома в багатьох країнах Азії, Африки та Латинської Америки ще з тих часів, коли Радянський Союз провадив там активну зовнішню політику. Але «Reemtsma International» збирається виходити не лише на країни третього світу, а й на північноамериканський (включаючи США) тютюновий ринок.

Якщо це станеться, німці матимуть багатомільярдні прибутки.

А ми?

У відділі зовнішніх зв'язків компанії «Реемтсма-Україна», чий ринок збуту трохи скромніший, ніж у стратегічних планах німецьких колег (передусім, це країни СНД, де «Приму» тепер не вироблять, але, за давньою звичкою, купують) нам повідомили таке. Українських сигарет на ринках СНД відтепер продаватиметься щороку близько 246 мільярдів штук, а грошовий оборот українських виробників становитиме 5,8 мільярда доларів.

Павло КУЩ, «Голос України»

На східному фронті без змін

ОБЛАСНИЙ центр вже давно не носить прізвище колишнього наркома оборони Ворошилова — уродженця цих місць. Однак окремі історичні традиції (трохи переінакшені) надзвичайно живучі. Приміром, нині усе йде до відновлення колись почесного знаку «Ворошиловський стрілець». Цю відзнаку можна буде побачити на грудях учасників урочистих «стрілок» та сходок, які відбуватимуться, подейкують, тільки під перейменованим астрологічним знаком «Ворошиловського стрільця»...

Утім, в Луганську та області не лише періодично стріляють. Адже кримінальна платформа регіону продовжує залишатися досить різнобарвною. Про це свідчать і останні зведення, окремі з яких нагадують фронтові.

Під знаком «Ворошиловського стрільця»

«Цей бік є найбільш безпечним під час вуличних перестрілок». Подібних застережень на вулицях Луганська поки що годі й шукати. Та, мабуть, даремно. Бо, наприклад, особливістю торішнього регіонального «полювання» на місцевого авторитета Доброславського та його оточення було використання не тільки всіх видів стрілецької зброї, а й гранатомета... До того ж, учасники «чоловічого діалогу» нерідко місцем перестрілок вперто обирали не полігони, а місця з великим скупченням людей. Не став винятком і останній випадок.

Після другої години дня у самому центрі міста — на розі вулиць Оборонна та Радянська зустрілися два молодики. Їхній зовнішній вигляд, як кажуть очевидці, свідчив — пішки вони ходять тільки у відоме місце. То й розмовляли вони якийсь час, мабуть, не про гардероб чи погоду. І, м'яко кажучи, зустріч на подібному рівні відбувалася не за «круглим столом». Отож завершилася вона відповідно. Один із співрозмовників розвернувся і пішов собі. Інший холоднокровно витяг пістолет «ТТ» і вистрелив услід йому шість разів...

Чотири кулі дісталися безпосередньо потерпілому і не залишили йому жодних шансів. Ще дві тільки за вдалим збігом обставин не збільшили кількість жертв за рахунок випадкових свідків. Так, одна з куль влучила в кабіну трамвая, що необачно торохтів неподалік, розбила скло і засіла в обшивці. Вагоновод та пасажири відбулися невеликим переляком і, не виключено, згадали про бронепоїзд на запасному шляху, який вже пора використовувати замість того-таки трамвая.

Ще одна куля дзьобнула стіну приміщення, де квартирує одна з фірм і не додала настрою її працівникам. Але додалося авторитету правоохоронцям, патруль яких перебував неподалік і затримав людину з пістолетом. В інтересах слідства деталі інциденту не розголошуються.

Та поінформовані джерела пов'язують стрілянину з торішнім сумнозвісним «полюванням». Зокрема, розповідають, що стріляла людина з оточення вже покійного Доброславського. Тим паче, що його опоненти не залишають його у спокої навіть після смерті. Не так давно іномарка збила на вулиці скульптора, який саме завершив роботу над композицією на могилі Доброславського під назвою «Мертвий лев...»

ПРЕЗИДЕНТИ НАШОЇ ФІРМИ

Не забуде до гробової дошки!

Свого шахрайського щастя молодий чоловік спробував пошукати в селах поблизу міста Щастя. І спочатку йому неабияк везло, бо безпомилково визначив настрої місцевого престарілого населення. Відрекомендувавшись агентом фірми «Шлях», прибулий дуже переймався проблемами тих старих, яких невдовзі проводжатимуть в останню путь. Тобто пропонував підписати договір на постачання дубових домовин відмінної якості й всього за 150 гривень. До того ж, пенсіонерам передбачалася значна знижка. Подіяло. Зібравши гроші з наївних людей похилого віку, молодий чоловік виїхав із села назавжди. Але недалеко, бо невдовзі з'явився у сусідньому селі, де теж розпочав збирати гроші з легковиріх. Саме тут він і потрапив на очі одному з уже обдурених ним пенсіонерів.

Запахло самосудом. Обурені ветерани виявилися швидкими на розправу. Шахрая запакували у домовину, екземпляр якої той возив із собою, хотіли закопати. Але передумали — залишили на сонці, яке того дня підняло позначку термометра вище 30 градусів.

Тільки надвечір бранця помилували і відвезли у лікарню. Але й там він залишався під наглядом старих, які прагнули отримати назад свої гроші.

Дуже гучне прання

Рекламні телеролики пральних порошку знову і знову доводять — прання у нашому житті посідає далеко не останнє місце. І на відміну від напівпришелепуватого з екрана «Я тобі не вірю!» у повсякденному житті прання іноді супроводжують події, у які й справді дуже важко повірити. Одна з таких сталася в Антрациті й могла послужити сценарієм для бойовика (куди тому «Стирателю»!), хоча все почалося з звичайного прання. А точніше, з пральної машини... розбрату.

Згаданий пральний агрегат одна із сімей п'ятиповерхового будинку певний час позичала своїм сусідам знизу. Та потім з якихось причин, немов відрізало. Втративши нагоду перекласти важке ручне прання на плечі пральної машини, 20-річний електрослюсар місцевої шахти не втратив можливості «розрахуватися» за такий вчинок сусідів. До того ж, навіть не приховував намірів висадити у повітря не тільки злополучну пральну машину, а й всю квартиру сусідів.

Легковажне «Я тобі не вірю!», що супроводжує прання на телеекрані, мало місце і в реальному житті. Шахтар прикріпив до сусідських дверей шашку амоніту вагою 200 грамів та кілька електродетонаторів. А потім встромив кінці шнура в розетку...

Пральна машина, кажуть, таки вціліла. Чого не скажеш про вхідні та кухонні двері, а також вікно квартири. Плюс знищені двері ще однієї квартири на 5-му поверсі та вікна у всьому під'їзді.

Серед потерпілих і господар пральної машини, який після отриманих травм був прооперований і продовжує курс лікування. А самого ініціатора «гучного прання» лікуватимуть іншими методами, адже за випадком вибуху порушено кримінальну справу.

Луганська область.

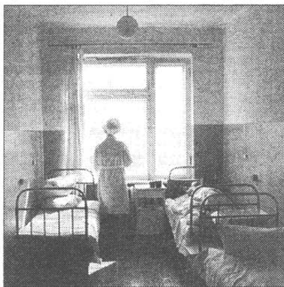
Михайло ЗАВЕРУХА, кореспондент газети «Красилівський вісник»

Селяни лікуються у військовому госпіталі

ВАЖКО нині селянам одержати кваліфіковану медичну допомогу. Дільничні та районні лікарні, як правило, не мають сучасного діагностичного обладнання, а в обласній чи столичних за обстеження потрібно платити чималі гроші. Крім того, в усіх цих медичних закладах через дефіцит коштів бракує необхідних ліків. Отож, хочеш лікуватися — шукай, де можеш. Ось і приходять до керівників селянських спілок люди з проханням виділити хоч кілька десятків гривень на придбання необхідних медикаментів. У відповідь більшість лише руками розводить: нічим зарадити не можу, в касі вітер гуляє. Сповнені відчаю, зі сльозами на очах і втраченою останньою надією залишають люди керівні кабінети.

Донедавна подібна картина була типовою і для селянської спілки «Мир» с. Корчівки Красилівського району. Довго шукав голова Микола Федорчук вихід із цієї ситуації і таки знайшов. Якось розговорився з головним лікарем Хмельницького військового госпіталю полковником медичної служби В. Бабіним, поскаржився на свою біду. А той виклав свої проблеми: хоча медичний заклад забезпечений необхідним устаткуванням, лікувальними препаратами, проте постійно не вистачає продуктів для харчування хворих. Відтак інтереси обох керівників дійшли «спільного знаменника» — треба виручати одне одного.

... Того зимового ранку біля фельдшерсько-акушерського пункту Корчівки зібралося чимало людей. Усі з нетерпінням чекали військових лікарів. І ось з'явився автобус з медичною емблемою. Гості приїхали не з порожніми руками: привезли електрокардіограф, ендоскопічну та ультразвукову апаратуру, пересувний рентгенівський кабінет. Хворих приймали до пізнього вечора. Так відбувся перший виїзд лікарської бригади госпіталю з диспансеризації трудівників господарства. Хірург С. Фельдман, терапевт О. Самойлов, невропатолог М. Баласюк та рентгенолог І. Лук'янов оглянули 186 чоловік. Серед них не тільки трудівники господарства, а й пенсіонери, працівники соціальної сфери села. Хворим запропонували стаціонарне лікування. У госпіталі вже поправили своє здоров'я доярки Т. Шевчук, М. Цинюк, механізатор В. Іванчук, доглядач худоби В. Бортник, пенсіонер В. Мельник. Дві складні операції зроблено доярці М. Кононюк. Усього в госпіталі побувало вісімнадцять чоловік.

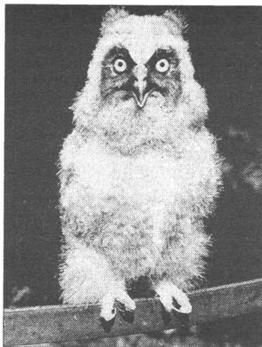

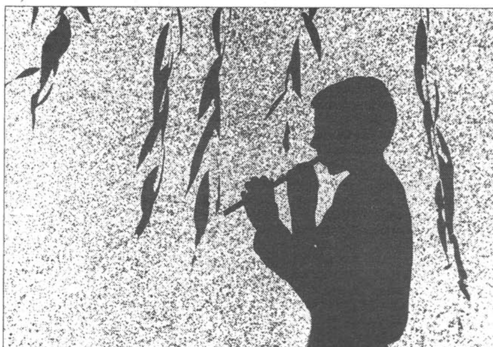
— За спільною домовленістю, такі виїзди будуть проводитися щоквартально, — розповідає голова спілки М. Федорчук. — А якщо когось хвороба прихопить зненацька, то потрібно лише мати довідку сільського фельдшера та направлення від правління господарства.

Люди задоволені. Їм не потрібно тепер грошей для придбання ліків, та й не доводиться оббивати пороги численних аптек у пошуках дефіцитних препаратів. Задоволені і військові лікарі: вони частково позбулися клопоту із забезпеченням хворих продуктами, які регулярно виділяє селянська спілка.

— Ми не ставили за мету одержати якусь матеріальну вигоду, — резюмує Микола Михайлович. — Головне — турбота про здоров'я людей.

Хмельницька область.

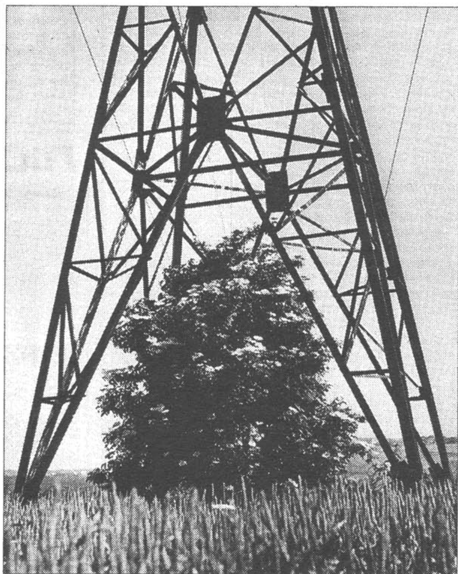

Тарас ШЕВЧУК, голова Чернівецької обласної організації Спілки журналістів України

Леліймо крилаті дерева!

(Початок на 1-й стор.)

Фотопогляд Василя Бабуха на Буковину самобутній і неординарний. Кожна із 110 його робіт — це гімн природі рідного краю, синівське замилування нею. І водночас засторога: не топчіть краси, не рубайте гілки свого екологічного й духовного древа!

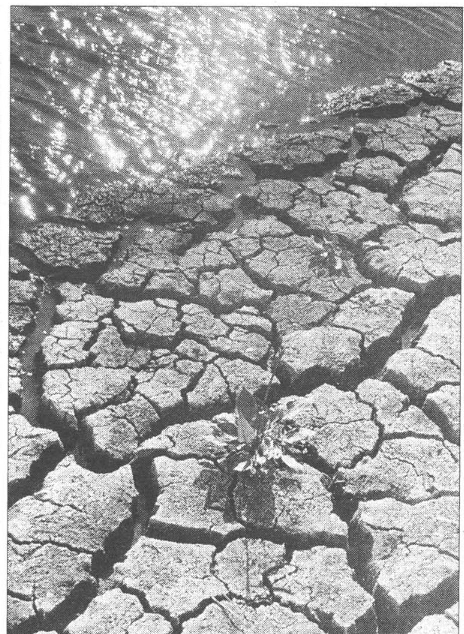
Деякі виставлені фотографії супроводжуються вирізками з газетних публікацій. Автор зробив це умисне, щоб показати, як взаємодіють у гармонії фотоілюстрація й слово.

Сильне емоційне враження справляють на шанувальників фотографічні цикли «Буковинські хрести», «Птахи Івана Миколайчука», «Коні в інтер'єрі бабиного літа», «Коли світиться ранок в росі».

З Чернівців виставка помандрує до Коломиї на Івано-Франківщину та на Тернопілля, а потім у рідне Василеве село Вікно, що в Заставнівському районі.

Невдовзі в Чернівцях Василь Бабух збирається відкрити виставку фотографій славетного українського композитора Володимира Івасюка, з яким товаришував і писав пісні. Одна з них — «Світ без тебе» — у блискучому виконанні Софії Ротару та Василя Зінкевича зажила собі великої популярності у любителів української естради. З'ясувалося, що Володя був і вправним фотографом. Василь Бабух поставив собі за мету показати й цю грань непересічного таланту, бо пам'ять серця настійно закликає до цього.

Яна СТАДІЛЬНА, «Голос України»

І вся королівська рать

Як не намагалася російська влада переконати весь світ у покаянні та примиренні, як не підкреслювала вона, що поховання праху останнього російського імператора — «неполітична акція», проте траурна церемонія в Петропавлівській фортеці Петербурга перетворилася на справжнє політичне шоу. На жаль.

До останнього часу всі були переконані, що президент Росії Борис Єльцин не приїде попрощатися з Миколою II. Більше того, він і сам був у цьому переконаний. Але... Спочатку в Санкт-Петербурзі цілком випадково з'явився губернатор Красноярського краю генерал Олександр Лебідь, а потім про свою участь у похованні оголосив Григорій Явлінський і ще декілька великих політичних діячів, котрі претендують на нинішній російський престол як кандидати в президенти. І ось тут передпохованні дискусії, що спочатку мали більш-менш спокійний характер, загострилися, і в них виразно проявилися й політиканство і псевдомилосердя, які показали, що за 80 років звичаї правлячої еліти практично не змінилися.

Ну навіщо, скажіть, влаштовувати в Москві спектаклі на тему — бути чи не бути на цій історичній події? Чому взагалі виникли «танці на кістках» у Державній Думі? До речі, депутати знайшли час для офіційного обговорення цієї теми. (Нагадаю: для обговорення широкомасштабного договору між нашими країнами часу катастрофічно бракує). Справді смішно, що багато парламентаріїв, помпезно назвавши себе «приватними особами», все ж таки прибули як президентська свита. Ще б пак — господар тут, а вони в Москві. Вже не кажучи про те, що з доброї справи руками преси й телебачення зробили черговий маневр, який відволікає від внутрішніх проблем, зокрема, від тієї загрозливої кризової ситуації, що склалася в Росії. І яка не може не тривожити нас в Україні, оскільки економіки країн доволі взаємопов'язані. Коротко кажучи, панахиду й покаяння за традиційне радянське беззаконня, яке вершилося не лише щодо царя, а й усіх тих, кого розстрілювали без суду й слідства, гноїли в таборах, перетворили на звичайний політичний фарс. Хотіли як краще, а вийшло — як завжди...

У політичних чварах взяла участь і церква. Так, серед «відмовників» опинився патріарх Росії, який вважає, що скорботна річниця затьмарена запеклими суперечками про останки. Українська Православна церква (у підпорядкуванні Московського патріархату) не одержала благословення на проведення служб з нагоди очікуваного поховання останнього російського імператора Миколи II і його сім'ї. Хоча Олексій II ще в середу закликав вірних усіх православних церков молитися у цей день про упокій «усіх убієнних і постраждалих у роки богоборства».

Але затихли дзвони і 19 залпів дала знаменита петропавлівська гармата, а Борис Єльцин виголосив проникливу покаянну промову. Скоро замовкнуть і суперечки. І хоч би яким усе було, Росія зробила «це» в ім'я тих, хто нині живе, і майбутніх поколінь. До початку третього тисячоліття ще кілька років. І чи не час віддати землі й тих, хто був нехай опосередковано, але катом? Адже як німий докір сучасності сприймається нині всіма країнами пострадянського простору гранітний холод мавзолею на Красній площі.

Стукач у законі

Польський сейм вніс поправки до закону про люстрації (перевірки), схвалений у квітні 1997 року, і постановив, що повноваження Люстраційного суду має Апеляційний суд у Варшаві.

Зміни в законі мають покласти початок процесу перевірок можливих контактів чи зв'язків осіб, що займають високі посади в державі, зі спецслужбами ПНР, повідомляє ІТАР-ТАКС.

Закон про люстрації формально діє з серпня 1997 року. Та оскільки так і не вдалося сформувати Люстраційний суд, не було кому перевіряти заяви про причетність того чи іншого представника нинішньої номенклатури до діяльності держбезпеки минулого режиму. За законом, кожний кандидат на керівні посади в органах державної влади, парламентарії, судді, прокурори й головні редактори ЗМІ заповнюють декларацію, в якій повідомляють усі факти із своєї біографії, що стосуються взаємин зі спецслужбами ПНР. Сейм постановив розширити цей перелік підконтрольних посад на 7 тис. адвокатів.

Рішення сейму тепер має затвердити сенат. Депутати відхилили пропозицію президента про створення люстраційного суду і призначення до нього суддів без їхньої згоди. Прийнято також поправку президента, що намагався вивести з-під люстрації співробітників розвідки та контррозвідки.

За нинішнім законом, Апеляційний суд не буде завалено роботою з повальної перевірки номенклатури. Запроваджується посада «спікера публічних інтересів» у ранзі прокурора, котрий має право направляти до цього суду лише ті декларації від представників влади, що викликають у нього сумнів. Спікер призначатиметься терміном на 6 років першим заступником голови Верховного суду, а не главою держави, як того хотів Кваснєвський.

У положенні про спікера записано, що він «не може бути агентом іноземних спецслужб». Спікер і уповноважені співробітники його бюро матимуть повний доступ до архівів спецслужб ПНР.

Закон передбачає, що рішення трьох суддів Апеляційного суду можна буде оскаржити у трьох інших суддів, а потім у Верховному суді. Закон не забороняє колишнім агентам займати високі посади. Однак у разі приховування фактів співробітництва з держбезпекою ПНР чиновника усунуть від посади і він не зможе протягом наступних 10 років бути президентом, парламентарієм, прокурором. За даними соціологічного опитування, 75 відсотків поляків згодні з тим, щоб колишні агенти не займали високі посади в державі.

Проблему розрахунку з минулим, з порочною системою внутрішнього шпигунства та «стукацтва» піднімають у Польщі з початку 90-х. 28 травня 1992 року сейм зобов'язав МВС «розкрити» тих держчиновників та парламентаріїв, котрі співробітничали з держбезпекою ПНР. 4 червня того самого року міністр Антон Мачеревич надіслав до сейму список з 64 парламентаріїв, міністрів, співробітників канцелярії президента, що фігурували в досьє МВС як таємні співробітники та інформатори спецслужб ПНР. Президент Валенса того-таки дня відправив у відставку уряд Яна Ольшевського. Невдовзі Конституційний трибунал визнав люстрацію такою, що не відповідає законам і заборонив її подальше проведення.

Восени 1992 року сейм підготував 6 проектів закону про люстрації, щоб узгодити й виробити один. Суперечки лівих і правих сил у парламенті затяглися, і в травні 1993-го Валенса розпустив сейм. Законопроект повернувся до парламенту влітку 1994-го, де він знову застряг. Згадали про нього на початку 1996-го, коли тодішнього прем'єра Юзефа Олекси звинуватили в контактах з агентом російської спецслужби Володимиром Алгановим. Скликана у вересні 1996-го надзвичайна комісія сейму ухвалила єдиний проект закону в січні 1997-го. 11 квітня 1997 року закон про люстрації було прийнято, але як ми вже повідомляли, через небажання суддів працювати в люстраційному суді він не діяв.

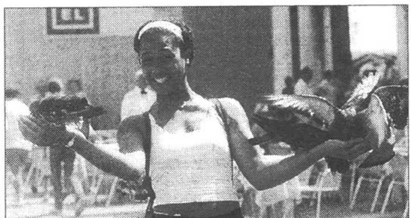
У травні цього року президент А. Кваснєвський заявив, що не підпише поправок до закону про люстрації й поверне їх до Конституційного трибуналу. Далі буде...

ЛЮБОВ І ГОЛУБИ

Прийшов. Побачив. Сфотографував

Величезна кількість голубів на старовинних площах італійських міст багатьма туристами сприймається як візитна картка цієї країни. Птахів миру тут люблять, пестять і вихоують. Італійські матері — на відміну від наших — не вважають їх переносниками інфекції і з ніжністю спостерігають, як їхні чада годують і гладять сизарів. Ці пернаті тут практично ручні й натовпи людей із картами й проспектами, постійним клацанням фотоапаратів, що знімають на відео римські, міланські, флорентійські красоти, не заважають їм по-хазяйському розгулювати і, в свою чергу, з цікавістю розглядати різномасту публіку.

А ще на італійських площах і хіпова молодь і поважні люди похилого віку полюбляють сидіти ледь не на самій бруківці. Ну а в кращому разі на східцях храмів чи бордюрах тротуарів. І при цьому, як казав Остап Бендер, «геть усі в білих штанях». Ви, мабуть, здивуєтеся, але їхній одяг після такої за нашими мірками нерозумної романтики залишається чистим.... Коли ж сутінки огортають площі Італії, на зміну дітям, старенькими і туристам помилуватися голубами приходять закохані парочки. Адже голуби не лише символ миру, а й вічного кохання.

На знімках: Венеція. Площа Святого Марка.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Армен ХАНБАБЯН, «Голос України» (з Єревана)

За маршрутами давніх мореплавців

Крамниця старожитностей

Вірменія — сухопутна країна, й говорити тут про кораблебудування та мореплавство заведено хіба що в контексті анекдотів знаменитого вірменського радіо. Однак не багато хто знає, що так було не завжди.

У XII—XIV століттях на південному узбережжі Середземного моря існувало могутнє вірменське царство Кілікія. Воно відіграло велику роль не лише в історії вірменського народу, але й усієї Європи. Володарі Кілікії, наприклад, були тісно пов'язані з королівським двором Франції та Англії і брали участь в організації хрестових походів європейських лицарів до Палестини.

Кілікійське царство мало значний флот, котрий, як свідчать сучасники, базувався в 25 зручних та добре захищених гаванях. Сучасні дослідження, що їх проводять ентузіасти єреванського клубу морських мандрівок «Айас», довели, що кілікійські вірмени сміливо пускалися в далекі плавання, доходячи навіть до Гібралтару. Було налагоджено постійні торговельні маршрути, які пов'язали Кілікію з Кримом на Чорному морі, з Генуєю, з Єгиптом та багатьма іншими центрами середньовічного світу.

Саме тому клуб «Айас» вирішив відзначити 800-річчя заснування кілікійського вірменського царства своєрідною експозицією, головним експонатом якого став макет корабля. Він копіює торговельне судно тих часів. Проте плани любителів мореплавства цим не вичерпуються — вони готуються реалізувати нелегкий і зухвалий проект: спорудити справжній вітрильник, такий, на якому судно під кілікійським прапором плавало в середземноморських і чорноморських хвилях. Нині клуб збирає необхідні кошти, і, якщо корабель буде збудовано, наступним кроком стануть його випробування на озері Севан. А в разі успіху плановано організувати плавання Середземним та Чорним морями —саме тими маршрутами, про які розповідають середньовічні вірменські літописи.

Вірменські шанувальники морської справи вважають, що їх експеримент не лише послужить зміцненню взаєморозуміння між народами, а й стане доброю підмогою бізнесу, адже борти майбутнього корабля прикрасять рекламою спонсорів, котрі вкладуть кошти в цю благородну справу. Члени клубу «Айас», прикладом для яких слугує відома подорож Тура Хеєрдала, переконані, що їх плани буде реалізовано і любителі далеких морських плавань обов'язково приведуть свій корабель з гір до моря.

Марат ЗУБКО, «Голос України» (зі Стокгольма)

ДЕЛЬФІНИ—ПРИЗОВНИКИ

Про те, що дельфінів можна використовувати для військових потреб, писали давно. Повідомлення шведського телеграфного агентства ТТ, що в місті Карлскрун, де є одна з найбільших військово-морських баз Швеції, свідчить, що фантастика стала реальністю.

Два підрозділи шведських моряків беруть участь у міжнародних військових маневрах у рамках програми НАТО «Партнерство заради миру», які з середи відбуваються біля берегів Литви. Також, скандинавам і випала честь пройти курс ознайомлення з системою використання дельфінів, яких привезли в Балтику із Сполучених Штатів члени спеціального підрозділу американських підводників.

П'ятеро навчених морських тварин помістили у великі басейни в місті Клайпеді. Вони здатні за командою знаходити під водою необхідні предмети або людей і піднімати їх на поверхню.

Американці вважають, що цих симпатичних тварин можна використовувати не лише для порятунку потопаючих, а й для охорони певних морських зон, навіть для встановлення мінних загорож.

Шведські моряки вперше беруть участь у маневрах з використанням дельфінів. Але й тварини теж вперше вийшли на міжнародну арену. Раніше американці не вивозили їх за кордон. Шведи проводитимуть навчання разом з підводниками США протягом десяти днів. Це означає, що система використання дельфінів досить широка. Всього в цих навчаннях задіяно п'ять тисяч солдатів та офіцерів з одинадцяти країн.

Святими місцями

Багдад заявив про готовність прийняти іранських прочан, що мають намір відвідати розташовані на іракській території святі для мусульман-шиїтів місця. Як повідомила газета «Ас-Саура», перші прочани з Ірану почнуть прибувати 15 серпня.

Згідно з домовленістю між Тегераном та Багдадом, щотижня 3 тисячі іранців можуть здійснювати паломництво до шиїтських святинь. До перших груп буде включено сім'ї іранських військовослужбовців, що загинули під час війни 1980—1988 років. Ірак відкрив свій кордон для прочан з Ірану у вересні минулого року, але лише тепер колишні вороги внаслідок тривалих переговорів дійшли згоди.

Шиїти (в ісламі дві основні течії — шиїзм і сунізм), що становлять переважну більшість 60-мільйонного населення Ірану, вважають святині в Кербалі та Ен-Наджафі, розташовані на півдні Іраку, другими за значимістю після святих місць у Мецці й Медіні в Саудівській Аравії.

Територія «І»

ПІВТИСЯЧОЛІТНЄ місто, яким блукає Іван Іов, розривається між самокритикою і завищеною самооцінкою. Повірте, це має свою опору.

У Хмельницькому (а органічніше старенькє - Проскурові) рано вимикають світло, тому вечори тут віддані літературним вправам. На території, якою кружляє Іов, стихійно і якимись хитромудрими шляхами ходить транспорт. Тому під час вимушених піших переходів римовані та всілякі інші ідеї вистрибують на тротуар з-під підборів.

У кав'ярні, куди веде Іовова «кривуляста вуличка», прийнято шпетити малокультурних городян, переконуватися в тісноті світу і обзивати вічно мрякуватий облцентр сечовим міхуром нашої батьківщини.

У «гіркаве повітря» і «гаркавий гамір» тієї самої кав'ярні належить повертатись із далеких світів. І лаяти столицю - псевдобогемну велетку, що насправді є запеклою ретроградкою. І ніби у відповідь на розчарування мандрами прийнято хвалити порив і волю. І власні облтеатрівські аншлагові балети. І єдиний в Україні музей сучасного мистецтва. І портативний «Кут» (є такий монотеатрик у самому центрі), куди періодично наїжджають першорозрядні вітчизняні лицедії. І поетів - гульвіс. А ще радіти колу посвячених - самим собою обраних домашніх софістів, інтелектуалів, яких тут порівняно з розрідженою золотоверхою на квадратний метр удесятеро більше.

Прийнято також вриватися у кабінети до «журналюг» із галасливою образою на необережно зронене в газеті: «наша периферія». Не приймуть тут пояснень щодо «просто» географічності цього принизливого поняття. Адже не годиться так називати привабливу своєю парадоксальністю територію, на якій Іван Іов купається у драматургії слів і кольорових звуках.

В
о о
А
0
В

Територія «І» - Іовова територія - акумулює рельєфні його рядки і ямно-гористе його життя (від простого до екстравагантного, від бешкетування до самозаглибленості - один крок). Він живе десь сто, двісті, а то й усі чотириста років тому. І тепер. Алхімічить зі словами. Пригадує часи, коли територією «І» пересувалися карети (там «найтонші тканини грубші од марочних вин»). А її населення, як і нині, хмеліло «від плиток-таємниць, від новин, від мрій золотих, від іскрин шампану і кави».

У передмові до його книжки «Періодична система слів» написано, що Іван Іов «відроджує українське барокко і авангард». Цьому саркастичному романтикові, власне, все одно - дитя він постмодернізму чи не дитя. Для нього суттєво, яку стежку вторує собі його слово - чи то неоавангардне, чи то традиційне.

Іов - давній член письменницької спілки, а також Міжнародної Академії Зауму. Іван, ніби могутнє дерево, сипле книжками-плодами. І знай собі все глибше вростає корінням у ґрунт своєї території «І», проектуючи на себе (неначе підступне свічадо) стрімке, непередбачуване, півтисячолітнє хмельницьке буття.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

Іван ІОВ

З нових віршів

***

У пасічники йдуть вчорашні бунтарі,
сяйнувши оком окаянним — тихо, боком...
І не вгадати йде їх більше, ніж торік,
чи менше — в самоті поспілкуватись з Богом.
Приглянешся: немов кадила — димарі,
схлюпнуть сльозу з очей, мов краплю з чаші.
Привілля, як провалля, віддаліє бунтарів,
і відгудуть їм бджоли «отченаші».
Душа, як вогнище, відбившись у Дніпрі,
до пекла просить звично перевозу.
І скроні сиві, й вуса бунтарів
немов підбиті, спалені морозом.
Тут необлітані рої музик
і гострі погляди, як вістря шила.
І на оголеній руці, як мотузки,
ледь не порвуться полинові жили.
Не дошукатися ні віри, ні мети, —
вже відбулося: бути чи не бути!
Які ж солодкі в бунтарів меди
і як вони гірчать останнім бунтом!

***

І по тобі простугонів табун,
скопитивши чуприну, наче тирсу...
Таки повіриш вперше у судьбу,
та не повіриш у підступну тишу.
Хвицне відсталий, стомлений румак,
не сильно: попід серце чи під очі...
Страшніше набіга людська юрма,
і не звестися — так вона підтопче.
Табу — на Правду, і табу — на бунт,
і голови в долонях — як в лещатах...
Не страшно, що потрапиш під табун,
а страшно, що за ним біжать лошата.

Тиша

Рими, що першими спали на думку,
Сплять, підстеливши чернечу печаль.
Тиша така, як безжалісна гумка, —
Тихо, німотно, безгучно з мовчань.
Тиша — пташа,
що мовчить безгомінням,
Теше і тіше шитво німувань.
Небо в громах, як слова в піднебінні —
Бачить і чує глухань глухомань.
Тиша, як туша, як туга, як туча,
В ній і годинники анітелень.
Погляд замучує тиша квітуча,
Інша вночі — не така, як удень.
Думаєш: може, хоч хвостиком миша,
Ясно повсюди — свята гладь і тиш.
Тільки дзеркала замовчують тишу, —
Тишо, чому ти стодзвонно дзвениш?!
Як вона ріже, як рве і як гупа,
Як осипається тихо, мов пил.
Тиша блакитна загусла, мов гута,
Що первозданна, а не від могил.
Тишу, як тижні, не випустимо — впустимо,
Вижатий вітер в покосах лежить.
Вічним Спокоєм із пусток і пустинней
І холодком же відгонить блакить.
Тиша — прозорий заобрійний простір —
Видихне співом усю соловей.
Тиша влягається солодко в прострiл, —
Тиша, як тиша, але...

Мати в ночвах, як в ночах

пере бої тракторів і комбайнів
пере мліле від поту і крови
пере бріхування газет
пере бування Кучми на Наддніпрянщині
пере будову марксистсько-ленінської методології
пере вершення революції
пере вибори до Верховної Ради України
пере ворот Жовтня
пере кручення партії
пере гар гарт гин гуд гук гул діл
пере гній із значним вмістом азоту фосфору і калію
пере говори на високому рівні
пере стук молотків і серпів
пере душування всіх або багатьох
пере зимування у сина
пере зрівання очей
пере казане думане мучене слухане
пере кидане з Землі на друге небесне тіло
пере копу Перекопу
пере лад лаз лет лив лік ліс люб
пере тинання грішного із праведним
пере напругу і все тіло тремтить
пере читане топлене мокле ціджене варене борщене
пере полохано
пере сміхи співи
і її пере втома
Хто ж випрасує все це?
Тільки б не танки!!!

Обриваючи листки з календаря

І ночами — мовчання в славетних містах,
Де мости перерізують ріки, як нерви.
Ти і ночі, і дні обривати мастак,
Й вечори безпардонні, як в Лондоні — негри.
Ти шукаєш для віршів святковіших риз,
Не вживаючи слова святого «Вкраїна».
І його зґвалтував безборонно харциз,
Хоч калина цнотливо стискала коліна.
У вікні замузичить залітна оса,
Що письмом золотим аж проміниться в шалі.
Ти торкаєш її крізь скляні небеса —
Не байдужий до того: ужалить — не вжалить.
Так лунає увірвана, смеркла струна,
Одкровення смирення, кружляння іржання.
А іще так звучить, мов зітха, чужина,
Й не розділене, може, юначе кохання.
Як свіча вечорова ридає руда,
Перепрошую, віск дуже схожий на сперму,
Наче ляпас — на гострий, підступний удар,
І, як діти з страшних окупацій — на вермахт.
Це різдвяна свіча на мороз догоря,
Обриваєш листки аж із м'ясом, до крови.
Починаєш одчайно собі дорікать,
Попросивши у Бога прощення й любови.

Дух старої України

Сашкові Климчуку

Сало є — немає хліба.
Хліб є — немає сала.
Хліб є, сало є — немає цибулі.
Цибуля є — немає хліба й сала.
Сало є — немає цибулі.
Сало є — немає хліба.
Хліб є, сало є, цибуля є — немає солі.
Сіль є — немає сала, хліба і цибулі.
Є хліб, є сало, є цибуля, є сіль — немає чарки.
Є хліб — сало — цибуля — сіль — чарки —
немає бараболі!
Є хліб — сало — цибуля — сіль — чарка — бараболя
— тільки нас немає.
... Витає добрий дух старої України.

З книги «Періодична система слів»

Господи, в господі — господа,
Гаспиди із глинищ, а не гості.
Ген гульма гуляє галайда —
Нагла і голобельна, і гостра.
Грози гільз — галуззями гузир,
Гупають у груди, як в городця.
З погреба внесли вже й гарбузи,
Ангелом-ягням в ногах Господар.
Гвинтики гризуть чи галушки,
І графин з горілкою — графиня.
Губить-випромінює голки
З голубих очей гладка газдиня.
І горище — гаманець грози,
І гопак гримить: годи, годи ще!
Горді Голуб-Дух і образи,
Де в господ гірчиця на губищах.
Гавкіт гінко з ганку буде гнать,
Гірко від гірчиці до знемоги.
Господи, в господі — господа,
На обрусі у грязюці й ноги!

Марнота марнот

Яскравий лубок, хуторянський поп-арт:
не грають, а криком кричать породіллі.
Місця порідiлі — сучасний театр,
звичайно, давно й не на жарт — погорілий!
Втопившись в горілці — пливуть горілиці
Гопашники щирі з хохляцьких вистав...
І відьма вродлива поміж погорільців
фарбує патроном до місяця хтиві уста.

З полону

Герць.
Смерч.
Куль
свист.
Полк
ліг.
Альт:
«Хальт!»
Брест.
Хрест.
Бран.
Жбан.
Двір.
Дріт.
Кров.
Піт.
Гвалт.
Пес.
Фас.
Світ.
Мить.
Кут.
Залп.

Ворон

Кар!-а
Кар! абін
Кар! тон
Кар! ась
Кар! акуль
Кар! а
кумц
Кар! туз
Кар! теч
Кар! авела
Кар! тер
Кар! аван
Кар! бувати?
Б...
Кар! А їм?
Кар! кати!
Кар! теч
Кар! мін
Кар! навал
Кр!
аса
Кра! євид =
Кар! амболь
Кр! а сивий
Кр! ай

Іван ОЗЕРЧУК, журналіст

Кубок шукатимуть у Сарагосі

БАСКЕТБОЛЬНЕ співтовариство нині перебуває на відпочинку. Але, гадаємо, прихильників цієї захоплюючої і дуже популярної гри цікавить будь-яка інформація про улюблений вид спорту. Так от, у Мюнхені (Німеччина) відбулося жеребкування учасників баскетбольних євротурнірів.

На жаль, лише три українські чоловічі клуби — «БІПА-Мода-СКА» (Одеса), «Шахтар» (Донецьк) і «Азовбаскет» (Маріуполь) — подали заявки на участь. А що ж решта?

Фінансова скрута змусила цього разу відмовитися від виходу на євроарену всі київські колективи — «Будівельник», «Денді-Баскет» і «ЦСКА-Ріко». До них додався ще й СК «Миколаїв». Шкода. Таке відлучення «за власним бажанням», зрозуміло, жодною мірою не сприятиме прогресові українського баскетболу...

Одеський клуб виступатиме в розіграші Кубка Раймундо Сапорти (така тепер назва Кубка Європи). Його включено до групи Н. Там український колектив поміряється силами з «Бенеттоном» (Італія, Тревізо), «Оваренше» (Португалія), «УНІКС-Локомотивом» (Російська Федерація, Казань), «Гансом Феркерком» (Нідерланди, Ден-Халлер), «Штельбау» (Австрія, Оберварт). Змагання (два кола) у восьми групах призначено на період з 22 вересня по 15 грудня. Далі — по чотири від кожної продовжать змагання у 1/16 фіналу (12 і 19 січня 1999 року). Поєдинки 1/8 відбудуться 9 і 16 лютого, чвертьфінали — 1 і 9 березня, півфінали — 23 і 30 березня. Фінал — 13 квітня у Сарагосі (Іспанія).

Представники славного баскетбольного Донбасу — «Шахтар» і «Азовбаскет» — поміряються силами з іншими претендентами на Кубок Корача. Вони почнуть ігри з першого попереднього раунду. Донеччани за суперників матимуть «Азот» (Грузія, Руставі), а маріупольці — «Гродно-93» (Білорусь). Ці матчі відбудуться 16 і 23 серпня. «Шахтар» починає в гостях, а «Азовбаскет» —удома. А далі все залежатиме від першого кроку. Повідомимо, що фінальні поєдинки Кубка Корача відбудуться 24 і 31 березня наступного року.

Тепер про справи жіночі. Приємно, що в Кубку Ліліан Ронкетті українки виступатимуть повним складом. Тут доведеться починати з попереднього раунду. Донецький «Енергобіс» поміряється силами з клубом «Хапоель» (Ізраїль, Галіл-Еліон). Динамівки Києва зіграють з «Рибником» (Польща). Зустрічі відбудуться 16 і 23 вересня. Обидва наші колективи починають удома.

У разі удачі динамівки потраплять до групи D. Там на них чекатимуть: «Уніпетрол» (Чехія, Кралупи-над-Влтавою) і переможець пари «Тетко-Клостернойбург» (Австрія)—«Монтомонтажа» (Хорватія). Донеччанки потраплять до групи G, до якої увійдуть також: «Академія» (Греція, Афіни) та переможець пари «Ковін» (Югославія)—«Монтана» (Болгарія). Груповий турнір пройде з 7 жовтня по 11 листопада. До речі, до нього без попередніх ігор потрапили: київський клуб «ТІМ-СКУФ» — срібний призер українського чемпіонату і володарки «золота», спортсменки запорізької «Козачки-ЗАлК». Студентки ввійшли до групи М. Зіграють із ЛКС (Польща, Лодзь) і переможцем пари «Тапіолан-Хонка» (Фінляндія) —«Лайсве» (Литва).

«Козачка» гратиме у групі J. За суперниць у них —ЦСКА (Росія, Москва) і переможець пари «Летувос Телекомас» (Литва) — МТК (Польща). По дві перші команди вийдуть до серії плей-офф.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

Наш чемпіонат начебто вразив французький «вірус» результативності

СТВЕРДЖУЮТЬ, що лише поганий приклад заразливий. Але наш випадок — пряма протилежність цьому вислову. І хороше прагнуть наслідувати. Ще й як. Згадаймо, як у першому турі восьмого чемпіонату країни, що стартував два тижні тому, було зафіксовано надто мізерну результативність — 11 м'ячів у восьми матчах. І от, можливо, злива голів на стадіонах Франції певною мірою позитивно вплинула і на українських футболістів. Скорострільність різко підскочила...

вів. Тому лідери й замовляють музику.

Однак певні зміни на краще спостерігаються й у інших клубах. І це радує уболівальників. Приміром, львівські «Карпати» зміцнилися і матеріально, і в кадровому плані. Це, либонь, і було головною складовою їхнього «бронзового» успіху в попередньому чемпіонаті.

До речі, в другому турі і в поєдинку з участю львів'ян відбувся спалах результативності — 3:3. Але не «Карпати» цього разу справили на глядачів особ-

Футбол

Щоправда, у другому турі найбільшою агресивністю відзначилися визнані лідери — київські динамівці і донецький «Шахтар», котрі на двох забили більше, ніж усі команди в першому турі (13 м'ячів). Щоправда, слід зважити, що імениті екзаменували новачків вищої ліги. Хоча «зеленими» харківський «Металіст» і СК «Миколаїв» не назвати. Особливо харків'ян, які і в радянські часи були серед найкращих, володіли Кубком СРСР. А миколаївці вже виступали у вищій лізі українського футболу.

Інша річ, що напередодні старту миколаївську команду з різних причин залишила група провідних виконавців і головний тренер Анатолій Заяєв. Це, безперечно, послабило ударну міць дебютанта.

Утім, як на мене, і не це головна причина такого старту новобранців. Вона полягає в тому, що «Динамо» і «Шахтар» мають умови і фінансові можливості, котрі різко відрізняються від решти колекти-

ливе враження, а їх суперник — київський ЦСКА, який приймав бронзового призера. Нагадаю, цей колектив опікає потужна фірма «Київ-Донбас». Її керівник, великий прихильник і знавець футболу Віктор Тополов нещодавно став президентом армійського клубу. Великий шанувальник команди і міністр оборони України, генерал-полковник Олександр Кузьмук. Ми вже писали про його зустріч із футболістами-армійцями в родинному колі. Гравці, тренери, персонал обслуги ЦСКА і ЦСКА-2 отримали численні подарунки та відзнаки за успішний виступ у попередньому сезоні. А Віктора Тополова і головного тренера Володимира Безсонова відзначено іменною холодною зброєю (офіцерськими кортиками).

Ось така серйозна увага, безперечно, піде на користь футболістам ЦСКА. Приємно збуджені й шанувальники команди. Адже в її складі якраз у матчі з «Карпатами» з'явилися відомі майстри — супербомбардир Віктор Леоненко (свого часу тричі його називали найкращим гравцем України, провів чимало поєдинків за національну збірну) і технічний, результативний півзахисник Павло Шкапенко, який також грав за збірну. Донедавна обидва виступали за другий склад київського «Динамо». Динамівці віддали їх в оренду армійцям на півроку. І у цих футболістів мов крила виросли. Вони діяли просто блискуче. І річ не в тім, що забили всі м'ячі (дуже ефектно) у ворота львів'ян. У них просто очі горіли від палкого бажання грати, приносити користь новому колективу.

— Я дуже сумував за вищою лігою, в якій не виступав майже два роки, — зізнався мені після зустрічі Віктор Леоненко. — Тепер постараюся довести, що мене рано списали «на берег»...

У ЦСКА дуже сподіваються, що Леоненко і Шкапенко прислужаться команді і в матчах національного чемпіонату, і особливо в поєдинках європейського Кубка кубків, де кожний досвідчений виконавець — на вагу золота.

До речі, як на мене, керівництво київського «Динамо» пішло на мудрий крок. Це сприятиме підвищенню класу вітчизняного футболу. Тут не діяли за принципом: і сам не гам, і другому не дам. Адже не тільки до армійського клубу динамівці передали кваліфікованих майстрів. До маріупольського «Металурга» відряджено захисника Миколу Волосянка, а до полтавської «Ворскли» — стопера Сергія Беженара (щоправда, лише на матчі Кубка УЄФА-Інтертото). Саме той випадок, коли ліпше бути першим парубком на селі...

А сьогодні відбудуться матчі третього туру чемпіонату. Цікаво, чи порадують учасники нас результативністю і цього разу?...

На знімку: ось так колись Віктор Леоненко, який нещодавно змінив «міліцейський» мундир на «армійський», вів в атаку збірну України.

Фото Миколи БОЧКА.

Сергій КОВАЛЬЧУК («Голос України», з Італії)

Там, де рекорди бив Бубка

Як відомо, на проведення зимової Олімпіади-2006 претендує італійський Турин. А поряд — всесвітньо відомий гірськолижний курорт Сестрієр, готовий розділити олімпійські клопоти. Там, до речі, на місцевому стадіоні, один із своїх численних світових рекордів встановив видатний українець, стрибун із жердиною Сергій Бубка.

Тому не дивно, що саме Сестрієр нещодавно приймав четвертий за ліком чемпіонат Європи з гірського бігу. Двадцять одна країна відрядила своїх атлетів. Цього разу національна збірна України вперше виступила в повному складі. Наша жіноча команда: кримчанка Варвара Шостак (тренер О. Дубовик) і киянка Ольга Невкапса (тренер К. Лебедєв) на трасі 7,8 км з перепадами висоти в 1000 метрів посіла почесне восьме місце.

Костянтин Лебедєв успішно поєднав обов'язки тренера і учасника. Українська чоловіча команда фінішувала п'ятнадцятою. Це також пристойний результат. А перемогу святкували італійці: і жінки, і чоловіки.

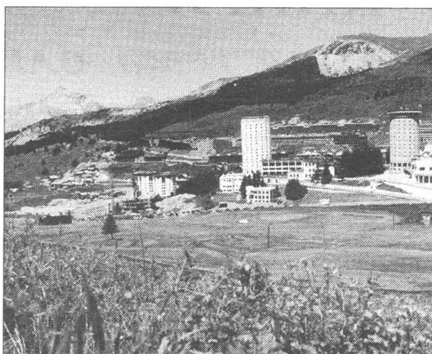
Ця поїздка українських спортсменів стала можливою завдяки членові Міжнародного комітету з гірського бігу А. Рейєру з Севастополя і президентові міжнародного благодійницького фонду «Ультрамарафон Київ—Славутич» О. Ніщукові. Велика подяка дирекції Чорнобильської АЕС, яка виділила мікроавтобус. Спонсорську підтримку від АКБ «Правекс» отримали Лебедєв і Невкапса.

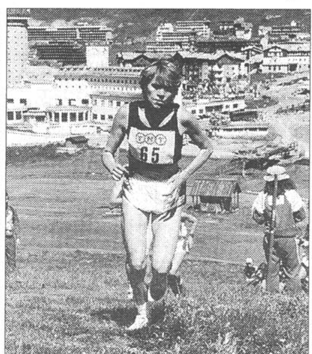
Докладнішу розповідь про проблеми і перспективи гірського бігу в нашій країні запропонуємо пізніше.

На знімках: команда України на параді-відкритті чемпіонату Європи; отакий чарівний гірський курорт Сестрієр; на трасі Варвара Шостак.

Фото автора.

Жарт номера

Мал. Сергія ТЕРЕЩЕНКО.

Юрій БОЛЬШАК

Осяяння

Уві сні до Фараона прилетів Ангел. Вранці, осяяний чарівним світлом, Владика прокинувся в дивовижному переконанні вчинити так, щоб вразити своїм рішенням кожного вірнопідданого: від Головного візиря до злиденного селянина. Він наважився заради державного блага та єдності нації відмовитися від протистояння з жрецями й найвищою милістю першому подати руку примирення Верховному Жрецеві.

Весь день відбувалася Висока нарада і у палаці гуло, немов у роз'ятреному вулику. Переполохані васали з жахом шукали рятівні слова, аби уникнути супротиву володареві, все-таки схилити останнього остерегтися від хибного кроку. Нерозумні, вони змагалися з велінням небес...

Тієї самої ночі до Верховного Жреця прилетів Ангел. Вранці очманілі жреці не йняли віри осяянню свого володаря покаятися перед Фараоном, щоб примиритися заради вищих державних інтересів та жаданого добробуту багатостраждального народу.

В обідню перерву до Фараона привели спритного придворного шпигуна, котрий доповів про страшну таємницю — незбагненне й несподіване рішення Верховного Жреця. Серце Фараона закам'яніло. Усе його єство повстало проти зухвалості людини, яка лукаво посміла поставити себе на один щабель з Владикою щодо шляхетності, мудрості та здатності на гігантську самопожертву. Збадьорений почт спочатку обережно, а потім і на весь голос проклинав споконвічних ворогів — жреців — і, врешті, забажав Верховному справедливої кари — негайної наглої смерті! І вже не треба було умовляти Фараона — він і сам осягнув усю непереборну глибину прірви між собою, намісником Володаря небес на цій грішній землі, хто несе на своїх плечах увесь тягар відповідальності за долю імперії і цими жалюгідними та зарозумілими тлумачами буцімто секретів світу, котрі прагнуть без жодної реальної відповідальності панувати і володарювати всупереч його, фараоновій, волі. Ні, він і пальцем не поворухне, аби відвернути зпепеляючий гнів своїх найвірніших.

Десь після полудня до Головного храму жреців лабіринтами потаємних підземних ходів продерся шпигун Верховного Жреця у палаці Фараона. Впавши ниць, він на крові поклявся в правдивості новини про чарівне осяяння Владики і його план примирення. Верховного Жреця немов вразила блискавка. Таких хитрощів та віроломства він не очікував навіть від підступного Фараона. І за що?! За те, що він, Верховний Жрець, мудрець, носій знань, таємниць і гарант порятунку від будь-яких природних та суспільних катаклізмів —зганьблений та оббріханий через найшляхетніше за все своє свідоме життя прагнення: поступитися гординею заради міці країни і щастя народу. Ні, терпець його перейшов через відчайдушний, страхітливий та незворотний край! Тиранові — смерть!

Весь наступний день і вечір особливі загони Фараона та Верховного Жреця — відчайдушні бійці-головорізи —готувалися до помсти. Опівночі таємними стежками прямували вони кожний до своєї страшної та звеличеної мети. Раптом до болю сліпуче світло осяяло воїнів і всі в паніці попадали ниць, щільно позатулявши очі долонями. Це пролітав Ангел, щоб уві сні осяяти верховних можновладців до наступного спільного прагнення звільнити людей від рабства, поновити права скривджених та допомогти злиденним. Коли щільна темрява ночі знову опустилася на землю, сполохані воїни під прокляття командирів посхоплювалися, обтрушуючи свої могутні тіла та гостру зброю від пилюки. «Те світло — вірна ознака успіху!» —заходилися запевняти штатні військові тлумачі. І бійці, озлоблені та рішучі, спльовуючи під ноги пісок, поклялися. Поклялися в тому, що теперечки, осяяні знаменням, попри все і за будь-яку ціну, вони не схиблять...

Павло КУЩ

«Вогняна вода» греблі рве

Акції протесту на шахті «Могильщик буржуазії» холдингової компанії «Донбезвугілля» — це святе. Що не день, то нові форми. Минулого тижня, приміром, відмовилися після зміни підніматися на-гора відразу 60 гірників.

— Поки не виплатять борги у зарплаті, працюватимемо, доки не виконаємо змінне завдання, і робочі місця не залишимо! — передали грізний ультиматум.

І як їх не вмовляли, соромили, погрожували, слова свого дотримали. Бо припинили безпрецедентну акцію і піднялися на поверхню аж через чотири дні...

А буквально вчора четверо шахтарів оголосили сухе голодування. До того ж, теж без відриву від виробництва, бо свою заяву зробили прямо за столиком популярної тутешньої пивниці «Хвиля».

— Як завжди, хлопці? — питає їх, як людей, Клава. —По сто п'ятдесят і пива?

— Нехай тебе п'явки зіп'ють! — почула у відповідь.

Подумаєш! Клаві не звикати. Від місцевої публіки й не таке чула. Але навіть їй, сердешній, заціпило, коли до неї знову озвалися.

— Чуєш! Оголошуємо сухе голодування. З цієї хвилини — ні краплі спиртного! Так і передай...

Передала.

Директор «Хвилі» теж бував у бувальцях. Біла гарячка — частий гість відвідувачів його специфічного закладу. Тому з удаваною посмішкою він вислухав вимоги чотирьох відвідувачів, які вже встигли вдягти білі пов'язки з написом «Я не п'ю!»

— Не вживатимемо спиртного, аж доки нам не виплатять заборгованої зарплати! — підтвердили ще раз свій намір шахтарі.

— А я тут до чого? — подумав власник «Хвилі», але вголос промимрив звичне: «Клієнт завжди правий!» і «На здоров'я!»

Та, опинившись у підсобці, відразу почав бити в усі телефонні дзвони — викликав правоохоронців та керівників шахти.

А тим часом акцію протесту підхопили й інші постійні відвідувачі «Хвилі». А прохідник Тимоха Петелька взагалі розперезався, бо пішов ще далі.

— Влаштую на центральній площі міста акт публічного кодування від алкогольної залежності!

Усі отетеріли від такого самопожертвування, а далі й собі почали вигукувати нові вимоги.

— Зачинити «Хвилю» і відкрити тут павільйон «Соки, морозиво!»

— Заборонити продаж спиртного у шахтарських селищах!

— Розстрілювати самогонщиків на місці!..

— Назвати шахту іменем лікаря-психотерапевта Олександра Довженка!

Щоправда, знайшовся й провокатор.

— Хлопці, може, хоч по п'ятдесят грамів у день можна? — обережно закинув вудку.

Але ніхто не клюнув. Навпаки. «Підсадній качці» зіпсували і зачіску, і одяг. Коротше, натовкли пику і викинули з пивниці.

— Медицина тут поки безсила, — як завжди, поставили діагноз прибулі медики. — Але зміни в організмах після різкої відмови від спиртного будуть, як пить дать! Тому акція відбуватиметься під наглядом лікарів...

Коли писалися ці рядки, з шахти (відтепер імені Олександра Довженка) надійшло ще одне повідомлення. Акція протесту пішла на новий виток — там вирішили відмовитися ще й від паління.

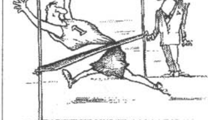
Брехлива Шавка

Потрапила у сторожі
Одна приблудна Шавка.
Як тільки з'являться чужі,
Вона завзято гавка.
Уже й на Хазяїв своїх
Подзявкує, бувало.
Та от біда: в господі їх
Добра все менш ставало.
Гадав Хазяїн так і сяк —
Ну, звідки це рахуба?
Не помічаючи ніяк,
Що Шавка та — беззуба...
Як знов на вибори іти,
На кого буде ставка:
На тих, хто вміє стерегти,
Чи тих, хто тільки гавка?

Без пального

Промовляв пенсіонер до шофера-сина:
— Щось буксує вже давно
Наша Україна.
Глянеш — ті, що «за кермом»,
Крутяться, дай Боже!
Та ніхто машину цю
Зрушити не може...
— Де ж ти бачив водія,
Щоб, усім на подив,
Спершу висмоктав бензин,
А тоді — заводив?!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

Леон КРАЙНІЙ

Все о'кей

Що б там не казали, а людина напевно вийшла з класу приматів. Ну, якщо й не зовсім, то, може, наполовину. Адже ви бачите, як хвацько ми «мавпуємо» Захід. Що стосується мови, точніше — слів, то тут пішли ще далі — стали зовсім'як папуги.

Ось як, наприклад, можна було б розповісти російську народну казку «Ріпка» на сучасний кшталт.

Сидів дід в офшорній зоні, що в кінці городу, й сумно міркував: «Знову затримують черговий пенсійний транш... монетаристи кляті, менеджери шмаркаті! Знову доведеться бюджету робити секвестр...»

Справді, надії на трасти не виправдались — ваучери здали, а дивідендів — йок! Валютних інвестицій в город ніхто вкладати не хоче. На аукціон не протовпишся. Ось якби тут фонтаном забила нафта або, у найгіршому разі, домашнє бренді! Тоді б і він відкрив свій власний шоп.

Саме тут, в офшорній зоні, у положенні сидячи дід опановував маркетинг, тут його відвідували розумні думки.

«А що коли в навколишнє середовище впровадити екологічно чистий продукт — ріпку?» — постукала в голову практична думка.

— Увійдіть! — дозволив дід, а після забуркотів: — Однак у мене не фонд Сороса!.. Треба буде з бабою провести колоквіум...

Баба одразу ж почала лобіювати ідею. Довелося дідові реєструвати акціонерне товариство з обмеженою відповідальністю «Ріпка Лтд».

Одразу ж після інаугурації на посаді президента АТ дід впровадив ріпку у навколишнє середовище. Партія зелених (місцевий «Грінпіс») надала моральної підтримки.

І ось виросла ріпка, як ціни на ринку, велика-превелика. Одразу ж податкова служба присвоїла їй ідентифікаційний код.

Зібрав дід акціонерів на саміт без краваток і поставив питання: «Що робити далі?». У ході складних дебатів прийшли до консенсусу — тягти!

Оголосили рішення на брифінгу, опублікували в мас-медіа.

А далі — за рейтингом: баба за діда, дід за ріпку — тягнуть-потягнуть — витягнути не можуть. Акциз не пускає!

Прискакала з хіт-параду онука, привела з собою брокера. Брокер, не перестаючи жувати гамбургер, схопився за онуку, онука за бабу, баба за діда, дід за ріпку — тягнуть-потягнуть — витягнути не можуть. Боїться ріпка рекету!

Покликала онука Жучку. Жучка схопила брокера за плеєр, брокер онуку за плей-оф, баба діда за... Ну чистий парламент на чолі зі спікером тягнуть за вуха закон!

Але знову нічого не вийшло — спіткнулися об лізинг.

Жучка свиснула миші... Отже, миша за Жучку, Жучка за брокера, брокер за рокера... Стоп! Звідки рокер узявся? А Бог його зна! Мабуть, повз йшов, подумав, що кліп для ТБ знімають. Так ось, рокер за онуку, онука за бабу, баба за діда, дід за ріпку — тягнуть-потягнуть — джек-пот витягти не можуть!

Зібрався тоді електорат на уїк-енд і вирішили оголосити дідові імпічмент. Тут ріпка від сміху сама з землі вистрибнула! Такий у неї виявився менталітет.

На презентації гості куштували екологічно чисту ріпку, запиваючи її кока-колою. Так що у підсумку вийшов повний хепі-енд!

Пародії

З «поїхавшим» дахом

Трамвай. Вікно. Дерева. В. Танці.
Туман. Дощить. Ранкова. Синь.
Тісний. Салон. Портфелі. Ранці.
Зупинка. Площа. Магазин...
По берегу брів симпатичний поет —
Романтик з поїхавшим дахом...

Олег ГРИЦЕНКО
(«Відрубати голову дракону...»)

Зупинка. Площа. Магазин.
Юрма. Гармидер. Балалайка.
Облавок. Пляшка. (Не. Бензин.).
Червона. Пика. Сварка. Лайка.
А. Ще. У. Шляпі. Стій. Осел.
Куди. Ти. Прешся? Схопиш. Грижу.
Індик. Верблюд. Свиня. Козел.
Цить. Заціжу. Відстань. Бо. Вріжу.
Відбірний. Мат. Удар. Паркет.
Осколки. Кров. Зарплата. Прахом.
Міліція. «Швидка». Поет.
3. Поїхавшим. Далеко. Дахом.

Петро РЕБРО.

Запоріжжя.

«Москва скучила за таким театром»

ТИЖДЕНЬ тому наша газета вже писала про успіх недавніх (по суті, перших від часу української незалежності) гастролей Київського театру імені Лесі Українки в Москві. Це був, як мовиться, погляд звідси. А зараз пропонуємо увазі читача «погляд звідти» — монолог Анатолія Смілянського, одного з найповажніших московських театральних критиків.

Я давно не бачив театру імені Лесі Українки. Такі перерви вибивають із системи координат, бо не знаєш, в якому контексті існує театр, що таке нині театральний Київ. І вельми складно визначити, в якому напрямі він тепер рухається.

«Тойбеле та її демон» — саме та вистава, яка красномовно показує, що тут відбувається. Протягом вистави я пережив певну еволюцію, як і глядачі, стосовно цієї історії. В театральному сенсі її вирішено у вас за законами простої естетики, так само, як і «Шалені гроші» Островського.

Можливо, М. Різникович нині зберігає саме свою публіку. І я бачив цю публіку: вщерть заповнений зал, захоплений переживанням. Взагалі якість емоцій залу, сприйняття ним оцих гастролей здаються мені значно цікавішими, аніж те, що відбувається на сцені. Видно було, що публіка любить саме такий театр.

Варто знати, що ви приїхали після завершення у нас світового чеховського фестивалю. Ви показували свої вистави після вистав Роберта Уїлсона, Тадаші Сузукі, Аріанни Мнушкін, Єжи Яроцького. І я сприймав ваші вистави як неймовірну затишність, стабільність театру, котрий не озирається, умовно кажучи, на авангард.

Колись Чехов на репетиціях «Чайки» на запитання «Ну, як?» — відповідав: «Мені б хотілося, щоб усе було по-простому...» Йому хотілося простого театру. Так ось, у «Тойбеле» ми маємо справу з простим театром. Спершу все це навіть приголомшує, адже ми весь час ходили на вишукане і їли тістечка з кремом. І раптом — така простота, така довірливість, така відкритість театру сучасній публіці...

Я називаю це простим театром, котрий викликає захоплення публіки. У першому акті «Тойбеле» ви йшли за сюжетом. Я все ждав того моменту, коли актори перестануть грати сюжет і коли виникне людське напруження. Це виникає в другому акті. Щось раптом сталося з акторами...

Єжи Гротовський колись запровадив дуже важливе поняття, поняття вертикального театру. Того театру, який грає неплоско, але щось на сцені відбувається таке, що я починаю розпрямлятися у кріслі й думаю: «Боже, яка чудова історія, вона про мене й про кожного з нас, про наші стосунки, про те, як ми не бачимо одне одного —навіть якщо спимо одне з одним!» І коли оця вертикаль почала виникати, і актори її відчули, то я забув про простоту театру, простоту засобів. Головне — щось духопіднесене виникло в усій оцій історії.

Свою бесіду я почав з того, що ми тут дивилися вистави Уїлсона та інших, — але ж ми дуже залежні від загальної думки. Мовляв, візуальний театр, невербальний театр... І всі злітаються на це, мов мухи на мед. А він іде всього — оцей візуальний театр — п'ятдесят хвилин, і зовсім не потребує переживання. Він потребує знавця. Це театр для вузького кола фахівців.

А «Тойбеле» і «Шалені гроші» — те, що я називаю простим театром, — це, очевидно, те, що М. Різникович робить нині в своєму театрі. Театр для публіки, простий театр, адресований до сутності актора, він намагається висловити оцю сутність. Це все важко дається, тому в «Шалених грошах» важко виникає обгрунтування всього, що відбувається. І в «Тойбеле» воно виникає досить-таки важко. Але ось у другому акті воно таки сталось.

Я б сказав, що нині в Києві театрові живеться несолодко. Треба тримати публіку, треба втішати публіку. Як 1919 року, коли Немирович-Данченко сказав, що тепер треба поставити дві оперети. А на запитання «Навіщо ж оперета?» відповів: «А що лишилося від Французької революції? Лишилась оперета!» За таких часів публіці потрібне мистецтво, яке втішає. Втішає не у примітивному, а в найвищому значенні цього слова.

А для чого, власне, існує театр?

У «Тойбеле», мені здається, ви стали на бік духовного виправдання театру. Театру як способу духовного просвітлення людини. Хоч капіталізм, хоч соціалізм —це не має жодного значення, адже всередині себе ми стаціонарні. Ось це я відчув! У «Тойбеле» виник момент позачасовий, коли на тлі отого загальнобіблійного містечка відбулася історія, яка, зрештою, стосується мене, як і будь-якої людини. Історія вражаюча, повна чуттєвості та філософії.

Простий театр, на мій погляд, це традиційний театр. Москва скучила за таким театром. У нас є дуже простий поганий театр, а ваш театр — простий і людяний, емоційний. Це все-таки серйозно.

Записав Борис КУРІЦИН.

На знімку: сцена з вистави «Тойбеле та її демон» — народна артистка України Тетяна Назарова та заслужений артист України Борис Вознюк.

Володимир **КРАСНОДЕМСЬКИЙ**, «Голос України»

Письменники сплачують борги. Перекладацькі

Тепер слово — за меценатами

СУЧАСНА вірменська література знає вісім перекладів Шевченкового «Заповіту», у тому числі й переклад Левона Міріджаняна. Його перу належить і глибока літературознавча розвідка «Як народилася перлина» — історія написання безсмертного «Заповіту».

Левон Міріджанян з початків своєї творчості кохається в українській літературі, постійно пропагує її кращі взірці у Вірменії у своїй перекладацькій інтерпретації. А 1986 року побачив світ у Києві томик його поезій «Вітер України» в перекладах українських поетів. Перекладацьку працю відомого сучасного вірменського письменника відзначено літературною премією імені Григорія Сковороди.

Цими днями Левон Міріджанян був гостем «Арагацу» —газети вірменської громади України. З письменником зустрівся й оглядач нашої газети.

— З чого почалося ваше захоплення українською літературою?

— Почну з того, що я закінчив у Єревані школу імені видатного українського поета. Тож уже з першого класу знав, хто такий Шевченко і звідки він родом. А вже згодом, в університеті, де студіював філологію, доля звела мене з прекрасним педагогом і вченим Акопом Ншановичем Салахяном, який вчився в Харкові, добре знав українську літературу і, звісно, мову. Саме він і прищепив мені любов до українства. Вже тоді в мене з'явилося бажання глибше ознайомитися з українською літературою.

— І швидко ваша мрія здійснилася?

— Уперше до Києва я приїхав 1970 року, в травні. Саме тут ми друкували подарункову книгу-альбом, присвячену 50-річчю Радянської Вірменії. Нам порадили це зробити в Україні, бо тут була дуже добра поліграфічна база. А оскільки книгу, та ще й у кольорі, з суперобкладинкою за день-другий віддрукувати неможливо, то я в перервах між роботою з'їздив у Канів вклонитися Кобзареві.

— Читаєте Шевченка в оригіналі?

— Так, хоча нерідко заглядаю і в словник. Таких великих поетів, як Шевченко, Туманян, Міцкевич, Пушкін чи Гете, треба обов'язково читати в оригіналі, якщо хочеш відчути справжнє «серцебиття» їхньої творчості.

Авторський відступ. Перу Левона Міріджаняна належать переклади багатьох Шевченкових поезій, зокрема «Іван Підкова», «Розрита могила», поема «Гамалія» та інші.

Травневої пори 1989 року вірменський письменник приїхав на Міжнародне Шевченківське свято, яке проходило під девізом «Від серця України — до серця Європи». Виступаючи в Чигирині, Левон Міріджанян сказав, що почуває себе боржником перед українською літературою. Усі здивовано загомоніли. Бо колеги з літературного цеху добре знали про його переклади творів Шевченка, Франка, Лесі Українки, багатьох сучасних поетів. «І все-таки я досі не переклав таку перлину Шевченкової лірики, як «Реве та стогне Дніпр широкий», — додав гість. — Але обіцяю найближчим часом це зробити».

Того травневого вечора в каюті пароплава Л. Міріджаняну працювалося легко як ніколи. Потрібні слова, здавалося, самі лягали на папір. Коли завершив роботу, піднявся на верхню палубу.

Він схилився на поручні і тихо заспівав вірменською мовою «Реве та стогне...» Враз відчув, як хтось поклав руку на плече. Повернувся — давній його друг, поет і перекладач Леонід Горлач. «Будеш третім?» — запитав його вірменський гість. — «Не розумію?» — «А що тут розуміти! Перший — я, другий — місяць, а третій, звісно, ти». — «Тоді я з радістю», — розсміявся Леонід.

А вранці уже всі на кораблі знали, що Левон Міріджанян сплатив свій «борг» українській літературі.

— Як мені відомо, ви брали доволі активну участь і в цьогорічному Шевченківському святі на Луганщині. Мабуть, зустріли чимало давніх друзів?

— Дуже багато. І то було для мене найбільшою радістю. Тепер з'явилося багато проблем з книговидавничою справою, і, мабуть, найголовніша — фінансова. Та це аж ніяк не означає, що літературний процес обмілів, а то й зовсім пересох. Ось мій давній друг Віктор Кочевський, до речі, лауреат престижної літературної премії імені Оганеса Туманяна, тепер перекладає українською мовою вірменський народний епос «Давид Сасунський».

Іван Драч переклав фрагменти з відомої «Книги скорботних пісень» Григора Нарекаці, який жив і творив у X столітті. А повністю переклав цей класичний твір Мирон Нестерчук зі Стрия (до речі, постійний автор «Арагацу» — **В. К.**). Він напрочуд добре знає старовірменську церковну мову, володіє високою поетичною культурою, що робить його переклади доволі точними й естетично привабливими.

Та й Олександр Божко (Надзвичайний і Повноважний Посол України у Вірменії — **В. К.**), блискучий перекладач і глибокий вірменознавець, як мені відомо, працює над перекладом роману Хачатура Абов'яна «Рани Вірменії». Роман написано складним діалектом, але для такого вдумливого й віртуозного перекладача, яким є Олександр Божко, це аж ніяк не стане перешкодою.

Працює над новими перекладами з вірменської і доктор філологічних наук Людмила Задорожня — відома у нас передусім як перекладач класичного роману Дереніка Демірчяна «Вардананк».

— Але де знайти гроші, щоби ці переклади побачили світ, бо на державне фінансування надій практично немає?

— То, можливо, доцільно створити міжнародні фонди, скажімо Шевченківський, Туманянівський, Франківський... Залучити до цієї благородної справи сучасних меценатів, підтримати найкращі проекти, в тому числі — й книговидавничі. Чи, скажімо, хтось із «нових вірменів», для яких Україна стала другою Батьківщиною, профінансує видання твору Нарекаці чи Абов'яна. Вихід завжди є, з будь-якої ситуації. Та відкривають лише тому, хто стукає. А без культури, без духовності наше життя стане дистильованим, безбарвним, врешті-решт — примітивним, чого допускати аж ніяк не можна.

Авторський відступ. А пісню «Реве та стогне Дніпр широкий» взяла до свого репертуару Державна капела Вірменії. Невдовзі її почують на берегах Севану. Звісно, в перекладі Левона Міріджаняна, зробленого майже десять років тому місячної ночі на Дніпрі.

На знімку: Левон Міріджанян (крайній праворуч) з головним редактором газети «Арагац» Женею Церунян, перекладачкою Людмилою Задорожньою й автором цього матеріалу.

Фото Леоніда ПІДЛУЖНОГО.

До уваги акціонерів АБ «Полісся»

Повідомляємо, що загальні збори акціонерів банку відбудуться 4 вересня 1998 року о 15.00 за адресою: м. Київ, вул. Фізкультури, 1 (конференц-зал Державного університету фізкультури і спорту).

Порядок денний:

1. Звіт правління про підсумки фінансово-господарської діяльності банку за 1997 рік.
2. Затвердження бухгалтерського балансу та розподілу чистого прибутку банку за 1997 рік.
3. Звіт ради банку.
4. Звіт ревізійної комісії.
5. Різне.

Реєстрація учасників зборів проводиться з 13.00 до 14.30.

Для участі в зборах акціонерам необхідно мати при собі сертифікат акцій, документ, що посвідчує особу, представникам юридичних осіб — доручення на право участі у зборах.

Довідки за тел. (044) 244-39-68.

Правління АБ «Полісся».

Друга вища освіта:

педагогічна,
юридична,
економічна.
НПУ імені
М. П. Драгоманова
Термін навчання
2 роки (заочно).
Тел. (8-044) 276-11-74.

Зміни та доповнення до інформації про випуск акцій акціонерного товариства відкритого типу «Рівнеоблагропостач»

п.1.5. Бухгалтерський баланс доповнити даними на 1.01.98 р. та 1.04.98 р.:

Активи	тис. грн.		Пасиви		
Основні засоби	3152	3117	Джерела власних та прирівнених до них коштів	3369	3309
Запаси і витрати	426	440	у т. ч. статутний фонд	24	24
Грошові кошти, розрахунки та інші активи	117	104	Розрахунки та інші короткострокові пасиви	326	328
Баланс	**3695**	**3661**	**Баланс**	**3695**	**3661**

Звіт про фінансові результати та їх використання за 1997 рік у тис. грн.:

	1.01.98 р.	1.04.98 р.
Валовий доход від реалізації товарів	306	128
ПДВ	51	26
Витрати обігу	326	32
Збиток від реалізації	71	18
Балансовий збиток	71	18

Довідка про фінансовий стан підтверджена аудиторською фірмою на 1.01.98 р., а також на 1.04.98 р.:

коефіцієнт грошової платоспроможності	—	—
коефіцієнт розрахункової платоспроможності	—	0,4
коефіцієнт ліквідної платоспроможності	—	1,7

п.1.8. Інформаційні відомості про торговельну діяльність товариства за 1997 рік.

Товариство реалізувало запчастин та інших товарів на суму 303 тис. грн.

Сума дебіторської заборгованості за станом на 1.01.98 р. становить 117 тис. грн., сума кредиторської заборгованості за станом на 1.01.98 р. — 327 тис. грн., вся заборгованість до одного року.

п.2.7. Форма випуску акцій — документарна.

п.2.8. Внести зміни такого змісту:

Підписка на акції проводиться з 10.06.98 р. по 13.06.98 р.

Арбітражний суд Херсонської області (325000, м. Херсон, вул. Горького,18) порушив справи про банкрутство:

1. № 6/203-Б, МКП «Комплекс» (код ЗКПО-14132426), юридична адреса: 326520, м. Цюрупинськ, вул. Гвардійська, 239, р/рахунок 26009200459001 у Цюрупинському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 352178.
2. № 6/204-Б, ВКФ «Лейла» (код ЗКПО-14124898), юридична адреса: 326520, м. Цюрупинськ, житлоселище, буд. 1, кв. 17, р/рахунок 26005200442001 у Цюрупинському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 352178.
3. № 6/202-Б, МП «Таврида» (код ЗКПО-14118946), юридична адреса: 326520, Херсонська область, Цюрупинський район, смт Брилівка, вул. Меліораторів, 1, кв. 45, р/рахунок 26009200411005 у Цюрупинському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 352178.
4. № 6/161-Б, СП ВФ «Сервіс» (код ЗКПО-14115356), юридична адреса: 325000, м. Херсон, вул. Горького, 18, р/рахунок 609119 у Цюрупинському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 352178.
5. № 5/2-Б, МБП «Альфа» (код ЗКПО-03057472), юридична адреса: 326700, Херсонська область, смт Нижні Сірогози, вул. Свердлова, 28, р/рахунок 000458002 у Нижньосірогозькому відділенні АК АПБ «Україна», МФО 352112.
6. № 5/48-Б, ТОВ «Експресс» (код ЗКПО-21300216), юридична адреса: 326100, Херсонська область, смт Високопілля, вул. Українська, 21, р/рахунок 2903 у Високопільському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 352219.
7. № 171/6-Б, ТОВ «Еліта Плюс» (код ЗКПО-22730638), юридична адреса: 326240, м. Гола Пристань, вул. Озерна, 96, р/рахунок 000467737 у Голопристанському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 352060.

Письмові звернення щодо майнових вимог та умов санації необхідно подати до арбітражного суду не пізніше одного місяця з дня опублікування цього оголошення.

Державний комітет України по геології і використанню надр

Оголошення

Термін відкриття тендера з розвідки та подальшої експлуатації родовищ самородної міді на ділянці «Жирічі» в південній частині Турсько-Луківського рудного поля Волинської області перенесено на 1 грудня 1998 року.

Площа ділянки, яка виноситься на тендер, — 62 кв. км.

Приймання заявок триває за адресою: Україна, 252601, Київ, МСП, вул. Володимирська, 34.

З усіх питань, пов'язаних з проведенням тендера, звертатися в Державний комітет України по геології і використанню надр:

(044) 228-66-51 — Бельський Володимир Гнатович;

(044) 228-46-57 — Проскурін Григорій Павлович.

Факс (044) 228-62-21.

Відкрите акціонерне товариство «Новоселицький сирзавод» повідомляє, що чергові загальні збори акціонерів відбудуться 28 серпня 1998 року о 10-й годині за адресою: м. Новоселиця Чернівецької області, вул. Косіора, 9, клуб Районно-транспортного підприємства.

Порядок денний:

1. Звіт голови правління про підсумки фінансово-господарської діяльності товариства за 1997 р.
2. Звіт та висновки ревізійної комісії.
3. Використання прибутку за 1997 рік та затвердження планових нормативів на 1998 рік.
4. Внесення змін та доповнення до статуту товариства.
5. Вибори спостережної ради товариства.
6. Різне.

Для реєстрації учасникам загальних зборів необхідно мати при собі документ, що посвідчує особу.

Довідки за тел.: 2-11-09, 2-06-66; факс 2-06-63.

Спеціалізоване об'єднання адвокатів з іноземних справ «Українська правнича колегія»

Адреса для листів: 252025, м. Київ-25, а/с 134/7
Тел.: 291-80-21, факс: 291-09-32

у справах про закордонні спадщини розшукує родичів:

— Марії Василівни ЛАГУТЕНКО, яка народилася в Терноплі 1909 року і 1929 року взяла шлюб із Михайлом ЛАГУТЕНКОМ;

— Ядвіги Емануїлівни ВАЙНБАУМ, яка народилася 1925 року в Тернополі;

— Фелиції Розалії НЕБЕНЦАЛЬ, яка народилася 1903 року в Дрогобичі, матір якої звали Зільке (Сабіна), уродженя РАЙЦЕС;

— Малки Брухи ШНАЙДЕРМАН, уродженої РОЙФЕ (ЙОФФЕ), яка народилася 1896 року в Рожищі;

— Олександра Павловича МАЙЛЬКА (МІЛЬКО, МАЛЬКО), 1914 р.н.;

— Анастасії Петрівни МАТУЛЬСЬКОЇ, уродженої МАЦЕК, 1912 р.н.;

— Ігнатія ВИЛКОВА, батьками якого були Владислав ВИЛКОВ, 1871 р. н., і Антоніна КВОЛЕК, 1880 р. н.

Арбитражный суд Одесской области 19.05.98 г. возбудил производство по делу № 2515/26 по заявлению ООО «Южный Торговый Дом» о признании банкротом Фрунзевского РПС, расположенного по адресу: Одесская обл., пгт Фрунзевка, р/с 460302 во Фрунзевском отделении АК АПБ «Украина», МФО 328265, код 24577700.

Кредиторам, а также возможным санаторам направлять заявления с имущественными требованиями к должнику в месячный срок со дня опубликования объявления по адресу: г. Одесса, пр. Шевченко, 4, Арбитражный суд Одесской области.

Арбітражним судом м. Києва (252030, м. Київ-30, вул. Б. Хмельницького, 44в) за заявою АКБ «ЮНЕКС» порушено справу №9/103-б про банкрутство приватного підприємства «АСТРО» (252115, м. Київ, пр. Перемоги,106/2, кв.31, р/р 260033100831 в «Юнексбанку» м. Києва, МФО 322539, ЗКПО 20023569).

Претензії кредиторів приймаються в місячний термін з для опублікування оголошення.

Информация о пятой эмиссии акций акционерного банка «ИКАР-БАНК». (Продолжение. Начало см. в № 132 от 14.07.1998г.)

6. Согласно Закона Украины «О хозяйственных обществах» и устава акционерного банка «ИКАР-БАНК» общим собранием акционеров банка (протокол № 13 от 29 мая 1998 года) было принято решение об увеличении уставного фонда до 6300000 грн., для чего провести пятую эмиссию акций банка.

Общая номинальная стоимость акций на которую планируется осуществить подписку — 2160000 грн.

Цель использования финансовых ресурсов, привлеченных в результате эмиссии акций (в случае если экономическая ситуация не изменится) следующая:

— 60 % средств будет направлено на увеличение объема кредитных операций банка;

— 20 % на увеличение вложений в облигации внутреннего государственного займа Украины;

— 20 % на финансирование инвестиционных проектов.

Объем эмиссии — 2 160 000 простых акций, иных акций не выпускается.

Форма выпуска — бездокументарная.

Учредители банка владеют следующим количеством простых акций:

ВАО «Керамет» — 480 000 простых акций
ООО «Интерсервис» — 450 171 простых акций
ОАО « Концерн Стирол» — 440 000 простых акций
АО «СнЭРА» — 115 простых акций

Собственники простых акций имеют право:

принимать участие в управлении банком посредством участия в общем собрании акционеров;

получать дивиденды и часть имущества банка при его ликвидации;

продавать или передавать акции третьим лицам с обязательной регистрацией сделки у регистратора АБ «ИКАР-БАНК»;

получать информацию о деятельности банка;

выйти из числа акционеров банка;

первоочередного приобретения акций банка новой эмиссии с учетом минимального количества приобретаемых акций.

Номинальная стоимость акции одна гривня.

Акции выпускаются в бездокументарной форме одной серии Д с порядковыми номерами от № 0000001 до № 2160000 включительно.

Подписка на акции будет проводиться в период с 20 июля 1998 года по 01 сентября 1998 года по адресу: г. Донецк, проспект Ильича, 100а.

Количество акций, на которое может подписаться подписчик, не менее 1000 штук.

Планируемый курс продажи акций — 1 (одна) грн.

Акции банка на биржах, внебиржевых торгово-информационных системах и на внебиржевом рынке не котируются.

Акционеры банка приобретают акции по номинальной стоимости без учета минимального числа заказываемых акций.

Лица, желающие подписаться на акции банка, должны внести на счет № 3630 в АБ «ИКАР-БАНК» не менее 10 процентов стоимости акций на которые они желают подписаться, после чего правление банка выдает им письменное обязательство о продаже соответствующего количества акций.

Кроме того, подписчики должны, в соответствии с требованиями Национального банка Украины, предоставить правлению банка следующие документы:

а) для юридических лиц — аудиторское заключение об источнике средств для покупки акций, баланс предприятия и отчет по форме 2;

б) для физических лиц — справку налоговой инспекции об источнике средств для покупки акций в случае, если сумма заказанных акций превышает 100 необлагаемых налогом минимумов заработной платы.

До дня проведения общего собрания акционеров, созываемого по результатам подписки, лица подписавшиеся на акции должны внести, с учетом предыдущего взноса не менее 30 процентов номинальной стоимости акций.

Банк размещает свои акции самостоятельно, не пользуясь услугами торговцев ценными бумагами.

Если по окончании подписки ею не будет покрыто 60 % акций, предлагаемых к подписке, подписчикам в этом случае в 30-дневный срок будут возвращены денежные средства.

Если подписка на акции превысит запланированный размер, объем эмиссии будет утвержден общим собранием акционеров.

Выплата дивидендов осуществляется за счет прибыли банка один раз в год по результатам календарного года. Дивиденды выплачиваются банком по адресу: 340052, г. Донецк, пр. Ильича, 100-а, в течение месяца после проведения общего собрания акционеров принявшего решение о выплате. Право на получение дивидендов имеют лица, являющиеся акционерами банка на начало срока выплаты дивидендов.

Дивиденды выплачиваются банком самостоятельно.

Акционерам юридическим лицам — путем перечисления на расчетный счет.

Акционерам физическим лицам — путем перечисления на вкладной счет в АБ «ИКАР-БАНК».

Депонирование дивидендов производится на счете 36313090000449 в АБ «ИКАР-БАНК», г. Донецк, МФО 334594.

7. Ранее АБ «ИКАР-БАНК» было проведено четыре эмиссии акций банка.

При проведении первой эмиссии было выпущено 50 000 (пятьдесят тысяч) штук простых акций номинальной стоимостью 1 (одна) гривня, а общую сумму 50 000 (пятьдесят тысяч) гривень. Что в процентах к общему размеру уставного фонда составляет 1,21. Эмиссия проводилась в период с 10 августа по 1 ноября 1993 г. Выпуск зарегистрирован Министерством финансов Украины 08 февраля 1994 года за № 49/1/94. Все акции оплачены в полном объеме.

При проведении второй эмиссии было выпущено 805 000 (восемьсот пять тысяч) штук простых акций номинальной стоимостью 1 (одна) гривня, на общую сумму 805 000 (восемьсот пять тысяч) гривень. Что в процентах к общему размеру уставного фонда составляет 19,44. Эмиссия проводилась в период с 20 мая по 20 ноября 1994 г. Выпуск зарегистрирован Министерством финансов Украины 14 августа 1995 года за № 305/1/95. Все акции оплачены в полном объеме.

При проведении третьей эмиссии было выпущено 315 000 (триста пятнадцать тысяч) штук простых акций номинальной стоимостью 1 (одна) гривня на общую сумму 315 000 (триста пятнадцать тысяч) гривень, что в процентах к общему размеру уставного фонда составляет 7,61. Эмиссия проводилась с 21 по 25 августа 1995 г. Выпуск зарегистрирован Министерством финансов Украины 16 ноября 1995 года за № 496/1/95. Все акции оплачены в полном объеме.

При проведении четвертой эмиссии было выпущено 2 970 000 (два миллиона девятьсот семьдесят тысяч) штук простых акций номинальной стоимостью 1 (одна) гривня на общую сумму 2 970 000 (два миллиона девятьсот семьдесят тысяч) гривень. Что в процентах к общему размеру уставного фонда составляет 71,74. Эмиссия проводилась в период с 30 ноября 1995 г. по 30 апреля 1996 г. Выпуск зарегистрирован Государственной комиссией по ценным бумагам и фондовому рынку 04 марта 1998 года за № 111/1/98. Все акции оплачены в полном объеме.

8. В собственности членов правления банка находится —75644 простых акций.

Перечень лиц, доля которых в уставном фонде превышает пять процентов:

— ВАО «Керамет» владеет 480 000 простых акций, что составляет 11,59 %

— ООО «Интерсервис» владеет 450 171 простых акций, что составляет 10,87 %

— ОАО «Концерн Стирол» владеет 440 000 простых акций что составляет 10,62 %

— ОАО «Авдеевский КХЗ» владеет 280 000 простых акций, что составляет 6,76 %

— Бевзенко Валерий Федорович, владеет 280 000 простых акций, что составляет 6,76 %.

9. Регистратор:

Открытое акционерное общество «Объединенная регистрационная компания». Разрешение ГКЦБФР № 58-Р от 09.08.96 г., Украина, 340050, г. Донецк, ул. Люксембург, 26-а, тел. (0622) 37-06-00, 37-03-41, телефакс. (0622) 37-10-41. Договор на ведения реестра № 12/01-97 от 15.01.97 г.

10. Депозитарный:

«Межрегиональный фондовый союз», Украина, 252001, г. Киев, ул. Б. Гринченко, 3. Разрешение ГКЦБФР № 1-G, от 04.11.97г.

Народний календар

У липні в коморі пусто, зате в полі густо

18 ЛИПНЯ — Кирила і Афанасія. Якщо місяць яскравий, то на щедрий врожай.

20 ЛИПНЯ — Євдокії і Єфросинії. Переважно дощовий день, що започатковує негоду. Як зібрав сіно, то не страшна і Єфросина.

21 ЛИПНЯ — традиційний початок жнив. Дозрівання зернових співпадало з достиганням чорниць. На Прокопа вже є на полі копа. Якщо цей день дощовий, то хліб у копах може прорости.

23 ЛИПНЯ — Антонія. Якщо гримить і блискає, то десь у полі копи горять.

Прикмети липня:

- Кажани довго літають після заходу сонця — буде ясно й тепло.
- Якщо кіт згорнувся в клубочок і лапками прикрив писок — похолодає, а коли вмивається, довго полизуючи лапку — на суху погоду.
- Літо з грозами — зима зі снігом і морозами.
- Якщо жовта акація сильно пахне і біля неї в'ються дрібні комашки — на дощ.
- Перед дощем пуп'янки троянд і шипшини не розпускаються.

Фото з конверта

Ну й жарти у тебе, Ваську!

Астрологічний прогноз

на 20 — 26 липня

ОВЕН. Усі ваші втрати за минулі місяці буде компенсовано. У вівторок і середу можна вкласти велику суму у вигідну справу. З четверга займатиметеся відпусткою, дітьми або любовними стосунками. Переживете кризу. Уникайте спілкування з начальством.

ТЕЛЕЦЬ. Спочатку порадійте хорошій поїздці, подарункові або якомусь предметові, який прикрасить ваше життя. Нарешті пощастить на потрібних людей. Якщо вирушите у відпустку, будете задоволені оточенням. У вівторок і середу можете брати шлюб. Розв'язання квартирного питання не обійдеться без проблем.

БЛИЗНЯТА. Отримаєте грошову компенсацію або премію. Значно поліпшиться самопочуття після операції або емоційного стресу. Нарешті отримаєте давно обіцяну роботу, прибавку, посаду, соціальну допомогу. Можливо, опинитесь у чужому вам оточенні.

РАК. Нарешті наважитесь на важливий вчинок. З четверга опинитеся у грошовій скруті — не отримаєте ту суму, на яку розраховували. Не варто позичати гроші. Якщо наважитеся почати якусь справу, весь час виникатимуть причини для відстрочки.

ЛЕВ. Одержите компенсацію за колишні заслуги. У четвер будете дуже засмучені. Те, до чого хотіли приступити, на жаль, неможливе. Причина полягає в тому, що не знайдете взаєморозуміння з начальством, батьками. Між вами і оточенням виникне стіна відчуження.

ДІВА. Завдяки друзям отримаєте корисну інформацію і зиск від знайомства. Починаючи з четверга, вам буде сумно і самотньо, а в незнайомому місці — незатишно. Тому в цей час від'їзд за кордон небажаний. Не перевантажуйте себе ні фізично, ні психологічно.

ТЕРЕЗИ. Тільки тепер отримаєте непогану можливість для професійного вдосконалення. І тільки тепер побутові клопоти завершаться, як ви бажаєте. Однак навряд чи дочекаєтеся допомоги від чоловіка, а від боржника —повернення грошей. Стосунки з колективом складатимуться невдало.

СКОРПІОН. Перша половина тижня запам'ятається яскравою подією, що має відношення до далеких планів. Якщо справа торкнеться якихось стосунків і грошей, то, починаючи з четверга, ні на що не розраховуйте. Якщо почнете з'ясовувати стосунки, ризикуєте розірвати їх назавжди. Не оформлюйте шлюб, договір чи контракт на роботу.

СТРІЛЕЦЬ. У першій половині тижня матимете вигоду від участі важливої особи у вашій справі. Вдало розв'яжеться сімейне питання. У четвер розпочнеться смуга, коли вам потрібно зайнятися своїм здоров'ям. Відчуватимете втому і брак сил. Якщо не почнете відстоювати свої погляди, ризикуєте опинитися в кабалі.

КОЗЕРІГ. Будете вдячні всім, з ким спілкуватиметеся на початку тижня. Той, хто раніше заважав, тепер надасть послугу. Вівторок і середа — найкращі дні для оформлення контракту і для шлюбу. Ви проведете чудові дні поруч з дорогою для вас людиною. Але, починаючи з четверга, на вас очікує тривала розлука.

ВОДОЛІЙ. На початку тижня будете поглинені заробітком. Маєте відмінні шанси поповнити свій бюджет. У четвер можете поставити крапку в серйозних стосунках, у тому числі й подружніх. Однак суд у четвер загрожує програшем.

РИБИ. На початку тижня будете в піднесеному настрої, на вас чекає удача у всіх справах. У другій половині четверга варто збавити оберти, оскільки ризикуєте підірвати сили і опинитися на лікарняному через хворобу серця, тиск чи порушення кровообігу.

А я роблю так

Будуть свині на Волині!

І НЕ ТІЛЬКИ на Волині, а всюди, де скористаються моїм досвідом боротьби з хворобою Тешена, яка чинить справжній геноцид проти свинячого поголів'я.

Для профілактики захворювання використовую сухий кристалічний йод. Змішую його з алюмінієвою пудрою (фарба «сріблянка») і підігріваю. В результаті хімічної реакції виділяється велика кількість диму, який містить пари йоду, що дозволяє зробити в хліві дезинфекцію і водночас провести інгаляцію йоду поросятам. Це зміцнює імунітет.

Двадцять років використовую цей метод і хочу, щоб усі газди мали здорових свиней. Бо вакцини дуже дорогі і часто неефективні.

Тому йодна недостатність ускладнилася вірусом, який викликає хворобу Тешена.

Аркадій ЧАБАНЧУК,
фельдшер-ветеринар.

с. Новий Мосир
Ковельського району
Волинської області.

Поклик глибин

Це цікаво

Учені стверджують, що космічний простір досліджено на п'ять процентів, а підводний світ — лише на один. А я переконаний, що бериславець В'ячеслав Чечин знає підводну акваторію Каховського моря багато більше. Коли він уперше дізнався про підводне спортивне полювання, зрозумів, що хобі стане постійним. Я підрахував, що, пірнаючи без акваланга, В'ячеслав пробув під водою більш як два місяці. Найбільше він полюбляє полювання на сома. У цьому на Херсонщині йому немає, певне, суперників.

На знімку: сом вагою у 107 кілограмів.

Анатолій АНДРЄЄВ.

Фото автора.

Усміхніться!

ВРАЗИЛО

— Лесю, — запитує подружка, — що тебе цього разу найбільше вразило на курорті? — Те, що я постаріла.

НЕ ВИННА

Чоловік до жінки: — Мені соромно за тебе!

— Чому?

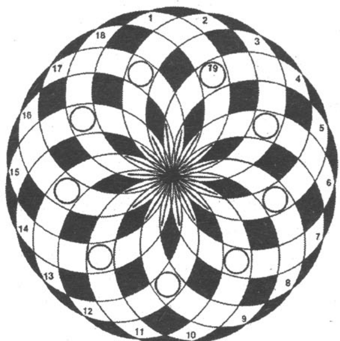
— До тебе всі начальники ходять!

— Та хіба ж я винна, що вони всі мене люблять.

Надіслав
Іван МАРТИШКО.

Мостиська
Львівської області.

КРОСВОРД «Веселий денщик»

Прізвище знаменитого денщика ви прочитаєте в малих кружечках (19) — якщо вірно впишете інші відповіді.

До центру: 1. Людина без характеру, ні риба ні м'ясо. 2. Червоне страховисько на Сорочинському ярмарку. 3. На папері — захоплюючий, у втіленні — часто-густо нікчемний. 4. Капець, крах. 5. Ім'я славнозвісного сищика. 6. Нечуйна, глуха до чужого болю людина. 7. «Я тебе породив — я тебе і вб'ю!». 8. Кара за грубу гру в хокеї. 9. Санаторій в Альпах — привабливий, але дорогий. 10. Благородний напій. 11. Останнє матеріальне бажання Чацького. 13. Залицяльник Наталки Полтавки. 14. Знаряддя праці сажотруса. 15. Овоч: має «б», «р», «к», але не буряк. 18. Батько сумнозвісного Акакія.

Відповіді до кросворда, надрукованого 4 липня

По горизонталі: 1. Високодумство. 7. Базилевич. 9. Осел. 10. Песо. 11. Таран. 14. Табір. 15. Обвал. 16. Рігельман. 19. Раджа. 20. Негус. 21. Вагон. 24. Зіко. 26. Сабо. 27. Орнітопод. 28. Адміністрація.

По вертикалі: 1. Волость. 2. Опал. 3. Осика. 4. Унеча. 5. Скип. 6. Оглобли. 7. Безбородько. 8. Червоноград. 11. Триглав. 12. Рислінг. 13. Норманн. 17. Дрезина. 18. Історія. 22. Алібі. 23. Офорт. 25. Орлі. 26. Сова.

Запитання по суті

Дядя Сем гарно заробляє...

Поряд з нашими гривнями добре прижилися американські долари. Цікаво, як до світової популярності своєї валюти ставляться в Штатах, адже поширені вони не тільки в Україні?

Михайло ШПИЧКО.

Тернопіль.

Скуповуючи «бакси», громадяни не тільки нашої держави, а й усіх інших роблять вагомий внесок в економіку США, яка має від цього щорічний прибуток майже 28 мільярдів доларів. За оцінками експертів, по всьому світу в обігу перебувають банкноти США на суму близько 400 мільярдів доларів. Отож, від такої популярності Америці ніякої шкоди, крім прибутку.

Голос України

Засновник — Верховна Рада України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заступник головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23;
телефакс—224-72-54;
ВІДДІЛ РЕКЛАМИ — 441-89-34, 441-89-44;
телефакс—449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 197135.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311136.

1 2 3 4 6 7 8 9 0